

Mikkels Jul

24 julehistorier for børn

Udgivet af
Børnekulissen
www.kulissen.dk

Dag 1: Nis møder Mikkel

Mikkel slog øjnene op. Det var mørkt, som det efterhånden havde været i lang tid, når han vågnede. Han havde en fornemmelse af, at noget var anderledes end det plejede. Så kom han i tanke om, at det var d.

1. december. Han tændte lyset og skyndte sig hen til vinduet. Var der måske en gave i hjemmeskoen?

Det med at stille sin hjemmesko i vinduet, var noget hans far havde lært ham.

- Sådan gjorde vi altid i Sønderjylland, hvor jeg kommer fra, sagde hans far.

Men der var ingen gave i hjemmeskoen. Mikkel blev meget skuffet. Havde mor og far glemt at det var 1. december?

- Mikkel, kom ned og få morgenmad. Du skal i børnehave. Det var Mikkels mor der kaldte.

Han gik ned i køkkenet og begyndte at spise morgenmad. Mor og far sad ved bordet. De så meget trætte ud.

Pludselig sagde mor:

- Mikkel kan du ikke hente honningen i køleskabet?

Mikkel kravlede ned af stolen, gik hen til køleskabet, åbnede døren og .....hvad var det? Midt i køleskabet var der hængt en stor seddel op, og på den var der tegnet en kurv med vanter og huer.

Mikkel kløede sig lidt i hovedet, og moren rejste sig op, så på sedlen og udbrød:

- Hvad er nu det for noget, kom vi må hellere se efter.

Mikkel gik med mor ud i gangen, hen til en stor kurv. Mikkel rodede rundt i kurven mellem alle huerne og vanterne, og fandt til sidst en lang sølvsnor. Mikkel hev til og op trak de en masse pakker der var fastspændt på sølvsnorene. Mikkel sprang mor om halsen.

- Du er bare verdens bedste mor.

- Jamen, der er da ikke fra mig. Det er fra nissen.

Mikkel kiggede på hende. Nogle gange kunne han ikke helt finde ud af om der virkelig fandtes nisser og om mor virkelig vidste at de fandtes. Men lige nu var det lidt lige meget, for nu skulle den første gave åbnes. Det var en nissehue. Mikkel tog den straks på, spiste sin morgenmad færdig og tog i børnehave.

Da Mikkel kom hjem fra børnehave, gik han op på sit værelse. Han gik hen til vindueskarmen og smed sin hjemmesko ned på gulvet. Nu havde han jo fået sin kalendergave.

- Av, sagde en stemme. Mikkel så sig omkring.

- Hvem siger av? Er det dig mor?, sagde Mikkel.

- Nej det er mig, og jeg er ikke din mor, lød det nede fra gulvet.

Mikkel kiggede ned på gulvet. Der stod en lille nisse. Den var ikke større end en dukke, og den havde en rød spidshue, træsko, stribede strømper og grå knæbukser på. Nissen stod og tog sig til hovedet. Det med hjemmeskoen havde faktisk gjort ondt.

- Er du levende?, spurgte Mikkel.

- Ja, hvad tror du? Hvis jeg var død, var jeg jo nok ikke her, svarede nissen.

Mikkel skyndte sig ud til trappen og råbte ned i køkkenet.

- Mor og far. Kom lige og se. Nissen er kommet.

- Hvem?

- Nissen der er kommet med alle gaverne.

Far og mor kom op på Mikkels værelse. Han pegede stolt på nissen. Mor og far kiggede sig omkring.

- Jeg kan altså ikke se noget, sagde Mikkels far.

- Jamen han står da lige her. Mikkel pegede ned. Nissen stod lige ved siden af Mikkel. Han nåede ham til midt på benene – og pludselig så Mikkel at nissen stod og rakte tunge.

- Du må da ikke række tunge til mine forældre!! Mikkel kiggede strengt på nissen.

- Det skal du da ikke bestemme. Jeg gør hvad jeg vil.
Far og mor kiggede på hinanden. De smilede begge to.

- Du har en god fantasi, Mikkel. Det er godt at høre. Nå, men vi smutter ned og laver aftensmad.
Mor og far gik ned af trapperne.

- Typisk voksne, sagde nissen. De tror aldrig på nisser. Det er derfor de ikke kan se os.

- Jeg kan sagtens se dig. Mikkel satte sig ned på knæ.

- Du ser både fræk og sød ud på en gang. Hvad hedder du egentlig?

- Nis, svarede dukken.

- Nis, Nis, ... Nisse Nis, det var da et underligt navn, sagde Mikkel tøvende.

- Synes du det? sagde Nis.

- Faktisk bliver vi nisser kaldt for nisser, fordi Nis en gang var et meget almindeligt drengenavn. Før blev vi kaldt alt muligt, men nu hedder vi altså nisser. Og jeg hedder Nis og er nisse. Det er da smart.
Det syntes Mikkel egentlig også, hvis han tænkte efter.

Og så forklarede Nis, at hvert år til jul flyttede alle nisserne ind hos nogle børn for at være sammen med dem hele december. Og i år var Nis altså flyttet ind hos Mikkel.

- Jeg bliver her helt til jul, sagde Nis.

Mikkel var meget glad. Han begyndte straks at vise Nis rundt i sit værelse. Det første han viste Nis var hans togbane. Den havde han fået sidste jul og det var hans ynglingslegetøj. Heldigvis kunne Nis også godt lide at lege med tog, så de gik straks i gang. Og de blev ved hele aftenen- kun afbrudt af aftensmaden. Da Mikkel havde børstet tænder skulle han i seng. Nis ville også i seng. Han hoppede op i fodenden af sengen og puttede sig godt ind under dynen. Mikkels mor kom og puttede Mikkel godnat. Hun slukkede lyset og gik ud. Så snart hun var væk dukkede Nis op på Mikkels hovedpude. Han så helt forkert ud i ansigtet.

- Må jeg godt sove heroppe hos dig i den her ende. Den anden ende lugter alt for meget af sure tæer. Jeg hader lugten af sure tæer.

- Selvfølgelig må du det. Sov rigtig godt.

- I lige måde. Nis vendte sig om på den anden side, og straks begyndte han at snorke. Det var en hyggelig lyd. Det lød ligesom når bedstefar snorkede, bare meget mere stille. Det var en god lyd at falde i søvn til. Mikkel lukkede øjnene og faldt i søvn lige med det samme.

Dag 2: Nis kommer i børnehave

- Mikkeel, du skal op nu! Mikkels mor kaldte på ham.

Mikkel råbte ja ja! og vendte sig om på den anden side. Dynen var så dejlig varm og blød. Han trak den godt rundt om sig

- Hvad i alverden bilder du dig ind! Skal jeg bare ligge her uden dyne?

Mikkel blev helt forskrækket. Han havde faktisk helt glemt at han havde fået besøg af en nisse. En rigtig levende én.

- Undskyld, jeg tænkte ikke lige på at du var her. Jeg er ikke vant til at have en nisse som sengekammerat.

- Mikkeel, kom nu! Mikkels mor kaldte igen.

- Okay, jeg kommer nu.

Mikkel stod op og begyndte at tage tøj på. Nis lå stadig i sengen med lukkede øjne. Han elskede at sove. Da Mikkel skulle til at gå ned af trapperne, fik han pludselig en idé.

- Du skal da med mig i børnehave. Skynd dig at stå op.

- Gå du bare ned og spis morgenmad. Så kan du hente mig inden I kører.

Mikkel spiste sin morgenmad efter at han havde åbnet gaven i pakkekalenderen. Det var en grøn figurballon, som Mikkel med noget besvær fik pustet op. Den var sjov at lege med.

- Gud, er klokken så mange! Skynd jer at tage overtøj på. Vi skal af sted, sagde mor, mens hun slugte det sidste af sin kaffe.

Mikkel styrtede op af trappen.

- Nu skal du altså sætte det lange ben forrest, Nis, sagde Mikkel. Sådan sagde hans bedstefar altid når de havde travlt. Nis kiggede ned ad sig selv.

- Jeg har ingen lange ben, svarede Nis trist. Og det havde han jo ret i.

- Jeg mener at du skal skynde dig at komme med. Vi kører nu. Nis stod langsomt op af sengen. Han klædede sig i skægget og strakte sin krop. Så gik han stille og roligt hen til det første trappetrin, som han med et elegant lille hop kom ned af. Mikkel gik ved siden af.

- Mikkel, skynd dig nu. Ellers kommer vi for sent, råbte far.

- Jamen jeg skal lige vente på nissen.

- Jamen jeg kan ikke komme for sent på arbejde pga. en nisse. Det er der ingen der tror på. Kom nu! Far lød efterhånden ret utålmodig.

- Jeg er bange for, at vi ikke når det. Jeg kan ikke løbe ret hurtigt med mine korte ben. sagde Nis trist.

- Så kan du sidde i min rygsæk, sagde Mikkel. Han tog forsigtigt Nis op. Satte ham ned i rygsækken så hovedet lige stak op.

- Sej idé Mikkel. Her ser man godt og der lugter ikke af sure tæer.

Mikkel havde ikke tid til at svare. Han havde travlt med at komme ud til bilen.

De åbnede døren ind til børnehaven, og straks lød der et :go ´ morgen. Det var Louise, pædagogen fra Mikkels stue. Mikkel løb ind på stuen, satte sin rygsæk fra sig på gulvet, så Nis kunne kravle ud. Nis stod med hænderne i siden og kiggede rundt på stuen.

- Her er hyggeligt!, sagde han.

- Hvem er du?, var der pludselig en dreng der spurgte. Det var Jonas, Mikkels bedste ven.

- Jeg hedder Nis, og lige før tiden bor jeg hos Mikkel. Hvem er du?

- Jeg hedder Jonas og jeg er Mikkels bedste ven.

Nis havde ikke tid til at snakke mere. Han drøede rundt på gulvet og kiggede på alle de sjove ting, der stod på nederste hylde. Pludselig jubede han højt.

- Skal vi ikke spille billedlotteri.

- Det kan vi da godt.

Jonas, Mikkel og Nis fik hver en plade, men de kunne ikke helt blive enige om hvem der skulle råbe op. Louise kom ind på stuen med en kop kaffe.

- Har I brug for hjælp?

- Du må meget gerne råbe op.

Louise kiggede på de plader der var delt ud.

- I har da vist lige en plade for meget med. Den ligger vi tilbage til æsken igen. Hun tog pladen, men desværre for Nis stod han ovenpå den, så da hun jernede pladen faldt han lige ned på numsen. Han rejste sig op.

- Det her finder jeg mig ikke i. Jeg vil også være med.

Mikkel og Jonas kunne godt se på Louise at hun ikke kunne se Nis. Så de måtte hjælpe ham.

- Jeg vil godt have en ekstra plade. Jeg har jo spillet det her så tit, sagde Mikkel.

Louise gav ham pladen igen, og gik i gang med at råbe op. Den første plade der blev fyldt var Nis'.

- Jubbiie, jeg vandt!! Nis blev så glad at han løb frem og tilbage på alle pladerne, sparkede til brikkerne og rakte tunge af Jonas og Mikkel. De rakte også tunge til Nis, og i det samme kiggede Louise på dem.

- Nej, helt ærligt. Hvorfor har I lagt brikkerne i sådan en uorden. Og hvorfor sidder I og rækker tunge af hinanden?

I det samme kom Gitte, en pædagogmedhjælper fra rød stue.

- Louise, vil du være sød at komme og hjælpe mig med at gøre klar til morgensamling.

Louise gik med sit kaffekrus og bad Mikkel og Jonas om at rydde op efter sig. Det gjorde de hurtigt.

Der var kommet flere børn nu. Louise kom ind på stuen og kaldte alle børnene sammen.

- Kom, sæt jer ned, vi skal synge.

Børnene satte sig ned. Louise startede med at synge "På loftet sidder nissen med sin julegrød."

De havde sunget andet vers, da Line, en af de meget søde piger på Mikkels stue, pludselig så Nis sidde højt oppe i reolen.

- Se! Louise der er en nisse; råbte hun og pegede op på Nis.

- Ja, ja! Det er godt Line. Vi synger nu, så vær nu stille.

De andre børn på stuen kiggede op og så Nis sidde i reolen og lave grimasser.

Han lavede pruttelyde med hænderne, han rakte tunge, mens hans øjne kørte rundt i hovedet på ham.

Han lod som om han var ved at falde ned af hylden, og lavede en masse andre kunster, og børnene jublede og grinede.

Louise forstod absolut ingen ting. Hun anede ikke hvorfor de grinede sådan. Efter nogen tid blev Nis dog træt og han fandt sig en kurv fyldt med bamser, som han lagde sig ned til. Det lykkedes Louise at få sunget sangen færdig, og resten af dagen legede Mikkel og Jonas sammen med Line, lige indtil Mikkels mor og far kom og hentede ham – og Nis som stadig var helt træt efter alle de kunster, lagde sig ned i rygsækken og blev der indtil de skulle i seng. Der sov Nis videre. Det var hårdt at være i børnehaven når det var jul.

Dag 3: Hår i munden og julelys i øjnene

Mikkel tog alene i børnehave den dag. Nis havde ikke tid til tage med. Han ville hellere se sig lidt omkring i huset. Derfor glædede Mikkel sig rigtig meget til at komme hjem fra børnehaven. Desværre kom mor og far først og hentede ham klokken kvart i fem. Det var allerede helt mørkt. Da Mikkel kom hjem sad Nis i vinduet. Han kiggede ud over byen. Man kunne se at butikkerne var pyntet op til jul.

- Har du set juletræet med alle lysene på Rådhuspladsen? Nis kiggede på Mikkel, som så lidt forvirret ud. Så huskede han det pludselig. Sidste år havde der også været et stort juletræ på Rådhuspladsen, som lå lige her rundt om hjørnet af hvor han boede.

- Ja, det er flot.

- Skal vi ikke smutte ned og se det.

Nis kiggede bedende på Mikkel.

- Det var en god idé. Så hop op i min rygsæk.

Nis hoppede op i rygsækken og Mikkel skyndte sig ned af trapperne. I køkkenet sad hans mor og drak kaffe.

- Jeg løber lige ud, råbte han.

- Stop lige. Hvor skal du hen?

- Ned og se juletræet på Rådhuspladsen.

- Gud ja. Det fik vi ikke set i søndags, hvor alle lysene blev tændt. Men du er ikke stor nok til selv at løbe derned. Og jeg orker altså ikke. Jeg har haft en virkelig hård dag, sagde hans mor.

- Åhr, der er jo ikke ret langt. Og jeg er ikke alene. Jeg har Nis med.

- Pjat med dig.

Moren fik pludselig en idé.

- Tag min mobiltelefon med i din rygsæk. Så kan du ringe hvis der er problemer.

Moren gik hen til Mikkel og lagde mobiltelefonen i rygsækken. Så gav hun Mikkel et kys på kinden og satte sig igen. Så løb han alt hvad han kunne. Da han nåede til Rådhuspladsen, lagde han hovedet tilbage for at se toppen af træet.

- Lad være med det, jeg får dit hår i munden, lød det fra Nis i rygsækken.

Mikkel skyndte sig at tage Nis op og sætte ham på jorden. Tusinder af julelys glimtede ned imod dem.

- Er det ikke dejligt at det endelig er jul, sagde Nis.

- Jo, især når du er på besøg. Jeg er glad for at det lige blev mig du valgte at flytte ind hos i år.

Nis kiggede på Mikkel. Han så ud til at være enig.

- Ved du hvor der også er mange lys?, spurgte han pludselig.

- Næh, det ved jeg ikke sagde Mikkel.

- Det er der inde på strøget. Der er en stjernehimmel som man kan gå og kigge op i. Det er som at være i den syvende himmel. Skal vi ikke gå derhen?

Mikkel var lidt i tvivl om de skulle gøre det. Han havde jo kun fået lov til at gå ned på Rådhuspladsen.

Men på den anden side. Han havde jo mobiltelefonen.

- Okay, lad os gøre det.

Han satte Nis op i rygsækken igen og gik ned til strøget, hvor der ganske rigtigt var stjernehimmel så langt øjet rakte.

- Wauw, sagde Mikkel og kiggede op.

- Pøj, for søren. Nu får jeg dit hår i munden igen. Hold nu op med det der, råbte Nis og hoppede af arrigskab i Mikkels rygsæk.

I det samme ringede mobiltelefonen i rygsækken og uheldigvis for Nis lå den lige op af hans ene øre.

- Avv!!! Fri mig for den ringen for ørene.

Mikkel fik travlt med at tage rygsækken af og tage telefonen op. Det var hans mor.

- Mikkell, du skal altså komme hjem nu. Vi skal spise aftensmad.
- Jeg er på vej, sagde Mikkell og tog mobiltelefonen ned i lommen, så Nis ikke skulle risikere at få ringen for ørerne igen. Han tog rygsækken på og satte det lange ben forrest og i løbet af meget kort tid, var han oppe af trapperne og hjemme i gangen, hvor han tog alt sit overtøj af. Nis kravlede ud af rygsækken.
- Nej, hvor var det en god tur, Nis, sagde Mikkell.
- Jeg er nu ikke helt enig. Hår i munden og ondt i ørerne. Men lysene var flotte. Og nu er jeg rigtig sulten. Hvad skal I ha´at spise?
- Spaghetti med kødsovs, sagde Mikkell, der var på vej ind i køkkenet.
- Adder. Sådan noget moderne madpjt. Får I aldrig risengrød? Jeg kunne altså godt snart spise en meget stor portion.
- Måske, svarede Mikkell og mens han spiste aftensmad, kæmpede Nis sig op af trapperne, mens han spyttede hår ud af munden. Da Mikkell endelig var færdig med at spise aftensmad, var Nis for længst faldet i søvn. Så Mikkell legede alene med sin togbane, indtil han også blev træt. Og han faldt i søvn med julelys i øjnene.

Dag 4: Juleknas med maven

Nis ville gerne med i børnehave den dag, men han blev nede i rygsækken, for han havde stadig væk lidt ondt i ørerne. Og selvom alle børnene i børnehaven var meget søde, så kunne de godt larme rigtig meget, og det kunne Nis' ører ikke klare i dag. Og han var efterhånden også ved at være meget sulten, så det var en pine for ham at høre Louise synge "På loftet sidder nissen med sin julegrød, sin julegrød, så god og sød."

Nis tog derfor nissehuen godt ned om ørerne og lagde sig til at sove i Mikkels handsker. Mikkel gik hen til Jonas som legede med Line og spurgte om han måtte være med i deres leg. Line sagde heldigvis ja. Hun var nemlig så god at lege med. Hun fandt hele tiden på sjove ting.

Hun var ved at binde en barbie dukke fast til en pind.

- Hvad laver du?, spurgte Mikkel.

- Jeg leger at dukken er en indianerprinsesse som er blevet taget til fange af nogle uhyggelige monstre, og så kommer hendes kæreste og befrier hende.

Mikkel blev monstret og Jonas blev hendes indianerkæreste og de legede den leg hele dagen, indtil Mikkel blev hentet. Det var kun hans far der hentede ham i dag.

- Mor er til møde hele aftenen, så vi er alene hjemme i aften. Hvad synes du vi skal spise?

- Risengrød, vi skal ha' risengrød, råbte Mikkel.

- Det var vel nok en rigtig god idé, Mikkel. Det har vi jo slet ikke fået endnu. Lad os så tage ud og købe ind. Jeg har en dosmerseddel med. Der er en hel masse ting vi mangler.

Han købte nødder, figner, dadler og appelsiner. Ja, og også popcorn!

- Det er vist ikke helt jule, men de smager jo godt, sagde far.

Snart var kurven helt fyldt med varer. Mikkel havde fået en stor sodavand og en pose æbler i rygsækken.

- Åh, nej. Sådan nogle hårde ting. De klemmer livet af mig, protesterede Nis, men det hørte Mikkels far jo ikke.

- Så er vi vist færdige, far kiggede på sedlen.

- Nej, der står noget her med små bogstaver. Jeg kan næsten ikke læse det, hvad står der? Ka – len?

Nåhh, kalenderlys, det er rigtigt vi har allerede den 4. december og vi har endnu ikke fået et kalenderlys. Da de havde fået købt et flot kalenderlys, gik de hjemad. Nu kunne Mikkel rigtig mærke at det var ved at være jul. Der var så meget julepynt i butiksvinduerne. Det var hyggeligt syntes Mikkel.

Da de kom hjem skyndte Mikkel sig at tømme sin rygsæk og far satte straks grøden over.

- Jeg kan da lige lave lidt rigeligt. Så kan vi få ris ala mande i morgen til dessert, sagde han glad og hældte 4 liter mælk i gryden.

Nis var kravlet ud af rygsækken og han sad på køkkenbordet og han havde svært ved at styre sit mundvand. For Mikkels far var begyndt at anrette dadler, figner, nødder og popcorn på et stort fad, som de altid brugte til julegodter juleaften. Nis kunne ikke nære sig. Han måtte simpelthen smage de der hvide popcorn. Det havde han aldrig før smagt.

- Uhm, de er gode!, udbrød Nis og spiste lystigt en masse.

- Pas nu på. Der skal også være plads til julegrøden, Nis, sagde Mikkel.

Nis svarede ham ikke. Han havde alt for meget juleknas i munden til at kunne sige noget.

Endelig kom grøden på bordet og Nis satte sig op på skødet af Mikkel. Så snart der var kommet risengrød i Mikkels tallerken og han havde puttet kanelsukker på og en smørklat i midten, rykkede Nis Mikkel i ærmet, som tegn til at han ville spise. Heldigvis sad far og læste avis mens de spiste, og i løbet af nul komma fem, var Mikkels tallerken tom, uden at han selv havde nået at få noget. Han fik en portion mere, og den forsvandt næsten lige så hurtigt. Lidt senere bad Mikkel om den femte portion.

- Det var dog utroligt som du spiser i aften, Mikkel, sagde hans far. Pas på du ikke får ondt i maven.

- Ja, men det smager enormt godt, sagde Mikkel, der jo havde givet det meste til Nis.

Mikkels far kiggede ned i gryden. Den var næsten tom.

- Så bliver der vist ikke noget at lave Ris ala mande med.

- Det gør ikke noget. Jeg kan også meget bedre lide risengrød, sagde Mikkel, der mærkede Nis glide ned fra stolen. Han så Nis løbe over gulvet og hen til fadet med juleknas. Nis kiggede over på Mikkel og sagde stolt.

- Det er ikke så tit vi nisser spiser, men når vi gør, så gør vi det ordentligt!!

Og så fyldte han ellers sine lommer med dadler og figner, mens han havde munden fuld af popcorn.

Mikkel hjalp sin far med at rydde af bordet, og da han var færdig med det, ville han op på værelset og lege med tog sammen med Nis. Men da han skulle hente Nis ned fra bordet, så han at Nis sad og så lidt beklemmt ud på fadet med juleknas. Nis´ mave så dobbelt så stor ud som den plejede og Mikkel ville lige trykke Nis på maven for at se om han havde puttet nogle figner ind under blusen. Da han trykkede Nis på maven, slog Nis en ordentlig prut. Mikkel trykkede igen, og Nis pruttede igen. Mikkel kunne ikke lade være med at grine.

- Lad vær´ med det! Det er overhovedet ikke sjovt at have juleknas med maven!, sagde Nis og faldt pludselig helt omkuld med hovedet ned i popcornene. Mikkel bar ham forsigtigt op af trappen og lagde ham ned under dynen. Nis slog en ordentlig prut igen. Så sukkede han og begyndte at snorke. Det havde været en god dag – også selvom han havde fået juleknas med maven.

Dag 5: En julepyntet overraskelse

Da Mikkel stod op den morgen, kiggede han straks på Nis. Han lå stadig og snorkede og ind i mellem pruttede han, så dynen var ved at lette. Mikkel nænnede ikke at vække ham, og gik selv ned i køkkenet, hvor kalenderlyset var blevet tændt og mor sad og drak kaffe, mens hun læste i et dameblad.

- Se alle de gode ideer til julepynt, sagde hun og viste Mikkel billederne i bladet. Mikkel var nu ikke imponeret. Det så meget underligt ud. Der var alt for mange sølvgrene og lilla bånd.

- Lad os lave julepynt i aften. Det er så hyggeligt. Far skal til julefrokost i banken. Så kan vi give ham en overraskelse i morgen når han står op. Så vil alt være rigtig julepyntet her i huset. Jeg har tidlig fri i dag, så jeg henter dig ved middagstid. Så har vi masser af tid til at lave julepynt.

Det blev en kort dag i børnehaven. Mikkel nåede næsten ikke at lege med Jonas og Line for i børnehaven var der også gang i juleforberedelserne. Pædagogerne havde indrettet et fint lille hjørne af stuen med halm, og fundet alle de gamle nisser frem. Alle børnene skulle hjælpe med at sætte nisserne rundt omkring i halmen. Problemet var bare at halmen hurtig blev spredt ud over hele stuens gulv, så alle børnene skulle ud før frokost på legepladsen, så der kunne blive fejet inden de skulle spise. Og på legepladsen kunne Mikkel bedst li' at køre mooncar, og det var ikke altid at Jonas og ham fik en mooncar på samme tid. Det var lidt træls. Og lige da de havde spist frokost kom mor og hentede ham. De tog ud og købte glanspapir, karton, bånd og en masse spraydåser med sølvfarver.

Da de kom hjem gik mor straks i gang med at rydde stuebordet og sætte alt det de havde købt på bordet. Så fandt hun bladet frem og læste alle instruktionerne op for Mikkel. Han havde egentlig ikke lyst til at lave julepynt. Han var faktisk lidt træt og havde mest lyst til at gå op i sengen til Nis, som stadig lå og pruttede under dynen.

- Kom nu Mikkel. Prøv nu bare. Vi kan lave den her engel sammen.

Hun tog noget lilla glanspapir frem og begyndte at klippe ud efter et mønster i bladet.

- Gud, hvor er det altså svært at få det til at ligne den i bladet. Hvad er det vi gør galt?

Mor krøllede englen sammen og smed den i skraldespanden.

- Måske er den her lettere?

Mor fandt et nyt ark frem og begyndte at klippe. Mikkel kiggede træt på hende.

- Må jeg ikke godt bare gå op og lege med min togbane?, spurgte han.

- Okay, da. Det er måske også lidt for svært for dig. Og måske er det også lidt for svært for mig selv, sagde hun nærmest til sig selv og klippede videre.

Mikkel legede med togbanen, men det var ikke nær så sjovt når Nis ikke var med til det. Så satte han sig ned og kiggede i en bog om julen. Peters jul hed den, og det var en han havde fået af sin bedstemor og bedstefar, for den havde de altid læst op for Mikkels far, da han var dreng. I bogen var sådan nogle hyggelige billeder. Dengang vidste man da i det mindste hvordan man skulle pynte til jul. Der var gran og appelsiner med nelliker i, flagguirlander, flettede hjerter af rødt, hvidt, blåt eller grønt glanspapir. Der var nisser, snemænd og kræmmerhuse med en masse godter i. Det så bare så fint ud.

Mikkel gik ned i køkkenet igen og viste mor bogen. Stearinlys ville hun ikke vide af, da hun var bange for at huset skulle brænde ned, hvis pynten skulle blive antændt. Hun var i gang med at lave sølvfarvede engle, der blev hængt op, inden limen var tør. Da limen så endelig blev tør, var papiret, englene blev lavet af, allerede ved at gå fra hinanden. Englene hang der helt trist og skævt. De så ud, som om de trængte til trøst og måske lidt lim, for at holde sammen på de dele der ikke allerede var faldet af.

Da Mikkel skulle til at i seng, var Nis væk. Det kunne Mikkel ikke forstå. Han havde da ikke set ham i

køkkenet, eller i stuen. Mikkel blev faktisk lidt bekymret. Gad vide om Nis havde ombestemt sig. Måske ville han hellere bo hos en anden familie. Mikkel kiggede i bogen indtil han faldt i søvn.

Midt om natten vågnede Mikkel ved at han hørte sin far komme hjem. Han kunne høre han skramlede rundt ned i gangen og endelig fandt han kontakten til lyset inde i køkkenet.

- Nej, hvor er det altså fantastisk flot, råbte han højt. Det er da helt vildt flot.

Mikkel undrede sig. Det var måske lykkedes mor at få lavet nogle engle der kunne hænge sammen.

Han løb ned ad trappen, tændte lyset ind til stuen og ..... det var så smukt.

Mikkel var lige ved at græde. Hele stuen var pyntet op med masser af gran og nisser og julehjerter. Alt det sølvfarvede var væk. Englene havde fået en glød af guld, og de var ikke ved at falde fra hinanden. I loftet hang der fyldte kræmmerhuse med popcorn. Sikke en overraskelse. Far fik øje på Mikkel.

- Nej! Hvor er det flot! Jeg tror mor har været på loftet og finde alle de gamle juleting frem, som vi arvede fra mormor, dengang hun kom på plejehjem. Det er bare så hyggeligt at se det igen.

Han styrtede ind i soveværelset og gav mor et kæmpe smækkys. Hun vågnede op, lettere forvirret.

- Sikke en overraskelse. Hvor er du bare dygtig. Du er den bedste julemor man kan finde i hele verden.

Jeg er så glad for at det er den gamle stil der er blevet moderne igen.

Mor stod op og gik ned i køkkenet.

- Nej, hvor er det smukt med alle de nisser og hjerter, sagde Mikkels mor helt grådkvalt.

- Men hvem har lavet alt det her?

- Det har du vel selv, sagde far grinende.

- Nej, det har jeg ikke, sagde mor.

Mikkel grinede.

- Åh, bare lad vær. Du sagde da selv du ville give far en overraskelse.

- Jamen det er altså ikke mig, sagde Mikkels mor bestemt.

- Så er det nok jer begge to, sagde faren. I er bare gode. Nå men nu trænger jeg til at sove. Godnat

Mikkel, sov godt.

Mikkel gik op i seng igen. Han løftede dynen og der lå Nis og snorksov. Han havde et flettet hjerte i hånden. Han snorksov med et smil om munden. Så kunne Mikkel bedre forstå hvordan det hele hang sammen. Hvor var det altså godt at Nis var flyttet ind – også for mor.

Dag 6: De kedelige nisser

Det var rigtig hyggeligt den morgen, hvor Mikkel sad i køkkenet sammen med mor, som stadig undrede sig lidt over al den flotte julepynt. Far lå i sengen endnu. Han var meget træt.

- Gad vide om det var far der havde pyntet op, sagde hun glad.

- Måske var det den samme nisse, som fandt på det med pakkejulekalenderen, sagde Mikkel og smilede. Mor smilede også men sagde ikke noget. Hun vidste vist ikke helt hvad hun skulle sige.

- Uanset hvem det var, så er en ting sikkert. Det er julepynten der kan få en i julehumør. Ved du hvad Mikkel. Skal vi ikke tage ud og se en af de mange flotte juleudstillinger her i byen?

Mikkel kunne godt huske, at han en gang sidste år havde været nede på strøget, hvor de havde stået og kigget ind gennem et vindue, hvor der stod nogle nisser og pakkede gaver ind og rørte i noget risengrød og sådan noget. Mikkel mærkede pludselig at Nis stod nede ved det ene stoleben.

- Sig ja, sig ja, råbte Nis.

- Selvfølgelig. Skal vi gå med det samme?, spurgte Mikkel.

- Vi skal lige ha' noget tøj på, så går vi ned til Park Alle og tager en bus, sagde mor og begyndte at gøre sig klar til at tage af sted.

- Måske møder vi min fætter fra Tilst eller nogen af alle de andre nisser jeg kender, sagde Nis.

- Hvem ved, sagde Mikkel. –Lad os tage tøj på, og hop du så op i rygsækken, så vi kan komme af sted.

De gik ned til Rådhuset for at tage en bus. Mikkels mor sagde, at de skulle med nummer 16 eller nummer 18. Mikkel var god til tal, så han stod og kiggede på alle busserne, for at se om det var nummer 16 eller 18 der kom.

- Kommer den ikke snart, hviskede Nis i Mikkels øre.

- Jo, jo, bare rolig.

- Hvem snakker du med, spurgte Mikkels mor.

- Med Nis. Han glæder sig til at se juleudstillingen.

- Jamen, det kan jeg da godt forstå, sagde mor og kiggede på Mikkel. Så smilede hun, for hun kunne godt huske hvordan det var at have en aller bedste ven, sådan i fantasien.

Så kom bussen og efter ca. 20 minutter var de fremme.

Mikkel kunne mærke at Nis stod og hoppede i rygsækken af bare spænding. De kom ind i indkøbscentret og hurtigt tog Mikkel Nis op af rygsækken, og satte ham på gulvet. Der var mange mennesker, som alle havde travlt med at gøre lørdagsindkøb. Nis var ved at blive trådt over tæerne rigtig mange gange, og til sidst bad han om at komme op i rygsækken igen. Efterhånden nærmede de sig nisserne, som stod på en åben plads.

- Øv, sagde Mikkel og Nis i munden på hinanden.

- Det er jo ikke rigtige nisser. Det er jo bare dukker.

Mikkel så skuffet ud.

- Nå ja, sagde mor.

- Men det er da meget sjovt at kigge på. Det er en meget gammel tradition, at butikkerne laver udstillinger med nisser. Jeg kan selv huske, hvor spændende jeg synes det var dengang jeg var barn.

- Det ville altså have været sjovere med levende nisser, sagde Mikkel.

- Det kan vi gøre noget ved, sagde Nis pludselig, mens han kravlede ud af rygsækken. Han skyndte sig hen over gulvet mellem benene på alle menneskene og hoppede ind midt i juleudstillingen, hvor han med hænderne i siden stod og kiggede sig omkring, mens han overvejede, hvordan han kunne sætte lidt liv i kludene.

- Se, der er en rigtig nisse, råbte en lille pige. Og flere børn begyndte at råbe- Se den er der, mens de

pegede hen mod udstillingen.

Alle de voksne blev glade over børnenes pludselige begejstring, og nikkede og gav børnene ret i at der var rigtige nisser.

Nis fik øje på nissernes hus, og han gik straks ind, for at se, om der skulle være mad på bordet, men huset var tomt. Nis besluttede sig for at kravle op på taget af huset, for at få et overblik over det hele. Han kravlede op på huset og satte sig tilrette på kanten af skorstenen. Så fik han øje på en nissedukke der stod og rørte i en stor skål risengrød. Han hoppede ned fra skorstenen og løb hen til dukken.

- Nu skal jeg hjælpe dig, sagde han og tog fat i grydeskeen og begyndte at dreje rundt i grøden i en vældig fart. Hurtigere og hurtigere gik det. Alle dem der stod og kiggede på, havde nu fået øje på den nissedukke der rørte i grøden. Man kunne næsten ikke se hendes arm så hurtig gik det.

Pludselig skete der noget som Nis ikke helt havde forudset. Skeen gik løs og fløj gennem lokalet, hvor den landede lige i numsen på en vagtmand, der stod og samlede noget skrald op fra gulvet. Vagtmanden skulle lige til at blive rigtig vred, men da han hørte at alle, såvel børn som voksne grinede højt af det der var sket, kunne han heller ikke selv lade være med at grine.

Mens alle børn og voksne grinede, hoppede Nis tilbage til Mikkel og straks løftede Mikkel Nis op i sin rygsæk, hvor Nis godt tilpas satte sig tilrette.

- Så fik vi sat lidt gang i den juleudstilling, sagde han nærmest til sig selv.

På vej hjem i bussen, sad Nis og Mikkel hviskede sammen. De snakkede om det der lige var sket, og de blev hurtigt enige om at det nu var meget hyggeligt med juleudstillinger.

- Så får de voksne jo også en slags nisser at se, sagde Nis.

- Men rigtige nisser er nu det bedste, sagde Mikkel og gav Nis' hånd et lille klem.

Dag 7: På besøg hos nisserne i Den gamle by

Da Mikkel kom ned i køkkenet, brændte to lys i den adventskrans Mikkels mor havde købt for en uge siden. Ja, man kunne egentlig ikke kalde den en krans, for den var ikke bundet af gran, som den plejede at være hjemme ved bedstemor og bedstefar. Mor ville ikke købe en af gran. Hun brød sig ikke om at den dryssede når først den havde stået i 4 uger. Far var blevet frisk igen. Han havde lige været til indendørs fodbold og han var ret ærgerlig over at han ikke havde set nisseudstillingen i går. Det lød jo som om at det havde været noget af en oplevelse.

- Nu ved jeg det! Vi kan tage i Den gamle by. Jeg har hørt at der er masser af nisser, juletræer og julemarked med masser af boder.

Mikkel skyndte sig at spise sin cornflakes og løb op på sit værelse, hvor Nis stadig lå og sov.

- Vågn op. Vi skal ud og se flere nisser, råbte han og tog sin rygsæk frem. Nis vågnede, strakte sig og hoppede hurtigt op i rygsækken. Da alle havde fået vanter, huer og halstørklæder på, gik de af sted.

- Jeg så lige på nettet at der er en udstilling om julenisser i borgmestergården. Det var vist lige noget for dig, Mikkel, sagde far og tog Mikkel i hånden. Mens de gik kom pludselig en hestevogn kørende. Den var trukket af to flotte heste.

- Pas på hestepærerne, sagde mor, der kiggede ned på brostenene. Mikkel kiggede sig godt for. Hestepærer var ikke lige hans livret.

Mikkels far gik op af nogle stentrapper. Inde i et oplyst lokale, var der en masse glasmontere, hvor man kunne se en masse forskellige nisser. Mikkel kunne mærke at Nis havde rejst sig op i rygsækken og kiggede interesseret på alle nisserne. På væggene hang en masse tegninger af nisser og nogle af dem lignede slet ikke Nis. Pludselig mærkede Mikkel Nis rive ham i håret.

- Se Mikkel. Se lige her!

Mikkel tog sin rygsæk af for at se hvor Nis pegede lille kiste med et skelet. Et meget lille skelet med nissehue og træsko på. hen. Og der – midt i en af glasmontere, var en

- Åh nej, en død nisse! Mikkel så meget forskrækket ud. Nis kiggede på ham.

- Ja, det her er beviset på at nisser virkelig findes. Denne her kiste blev fundet begravet i jorden. Den nisse må have boet hos en god familie. Tænk at de har været så søde at begrave den.

Mor og far havde nu også fået øje på nisseskelettet.

- Jeg håber aldrig at Nis dør, sagde Mikkel alvorligt. Mor og far vidste ikke helt hvad de skulle sige, men mor lagde en arm rundt om Mikkels skulder og kyssede ham på hovedet.

- Nu har nisserne jo levet i de sidste 300 år, så mon ikke de lever for evigt, sagde hun trøstende.

Mikkel blev glad igen. Han rakte ud efter sin rygsæk som han havde stillet på gulvet og opdagede at Nis var væk. Han kiggede sig omkring. Så fik han øje på ham. Eller rettere – først hørte han et højt og frydefuldt hvin og ud fra en dør der stod på klem, så han Nis komme løbende. Nis standsede og sagde forpustet.

- Nu skal du bare se. Kig ind af døren!

Mikkel kiggede. Der var ingenting at se i det lille rum bag den halvåbne dør.

- Der er jo bare helt mørkt.

- Men så se hvad der sker nu!! Nis begyndte at løbe og da han var helt henne ved døren tændtes der lys.

Mikkel fik et chok. Samtidig med at lyset blev tændt, kunne man se en masse nisser. Den ene nisse var kæmpestor og kørte på cykel. Den trådte i pedalerne og de andre nisser, der var noget mindre, sad og grinede. Ja, det var jo kun dukker, men det så meget levende ud. Pludselig gik lyset ud.

- Hey, mor og far. Kom lige og se, råbte Mikkel.

De kom begge hen og kiggede ind af døren, og blev lige så forskrækkede som Mikkel, da lyset blev tændt. Det var selvfølgelig Nis, der havde fået det til at lyse igen.

- Det er næsten ligesom i går. Hvor er det skønt med alle de nisseudstillinger, sagde mor.

Da de kom ud så de en lille bagerbutik. I vinduet lå nogle fine honningkager med glansbilleder på. Glansbillederne forestillede engle.

- Jeg elsker kager. Lad os gå ind og købe nogen, sagde far.

Inde i butikken var der også kringler, kyskager og vaniliekranse og far blev så begejstret, at han købte lidt af hver. Godt forsynet med kager gik de på besøg i de gamle huse, hvor der nogle steder var juletræer. Pyntede juletræer med alle mulige former for julepynt. Faktisk var der på nogle af træerne hængt julekringler op. Det kunne Nis selvfølgelig ikke stå for. Det lykkedes ham at komme fra rygsækken over på kanten af de plastikskærme som var stillet op, som et tegn på at man godt måtte se men ikke røre. Fra kanten hoppede han over på juletræet og satte tænderne i en stor kringle.

- Av for fisen, råbte Nis, og tog sig til munden. Rundt om kringlen var der nemlig et lag lak, som skulle få kringlen til at holde til at blive udstillet. Kringlen var derfor hård som sten. Mikkel kunne ikke lade være med at grine.

- Nis, jeg skal nok sørge for at du får noget af min kringle, når vi kommer hjem. Skynd dig nu bare at komme ned i min rygsæk igen.

Nis hoppede elegant fra træet op på plastikskærmen og tilbage i rygsækken. Mikkel tog mor i hånden og efter de havde set lidt på hvad alle boderne på torvet kunne byde på, gik de hjemad. Da de kom hjem til lejligheden, havde Mikkel kun lyst til at sidde og se video og efter aftensmaden faldt han lynhurtigt i søvn. Det gjorde Nis også – men først efter at han havde forsynet sig med ægte gode og knasende julekringler fra bagerbutikken i Den gamle by nede i køkkenet. Hvis han skulle leve for evigt og undgå at blive et skelet, så skulle han jo have noget at leve af.

Dag 8: Det bedste til bedste

- Jeg ønsker mig et nyt playstationsspil og en helikopter og en masse nye tog til min togbane og...
- Hvad sker der, afbrød Nis. Han var hoppet op på skødet af Mikkel, der sad og kiggede i et af de mange julekataloger der var kommet med posten de sidste par dage.

- Jeg er ved at finde ud af hvad jeg ønsker mig til jul. Der er bare så mange ting, jeg godt kunne tænke mig. Jeg plejer altid at få nogle store gaver af bedstemor og bedstefar. Måske vil de give mig en gameboy....

Mikkel så drømmende på alle de mange billeder der var i kataloget. Nis kiggede med.

- Hvad med sådan en babe-blade?, spurgte Nis.

- Godt du sagde det. Det havde jeg næsten helt glemt.

Nis kravlede op på bordet og fandt en stor blå tusch. Så begyndte han at tegne store cirkler rundt om de billeder Mikkel var mest interesseret i.

- Mikkel, vi skal af sted. Kom ned nu.

Det var mor der råbte. Mikkel gik hen og hentede sin rygsæk og Nis hoppede ned i den. Han ville gerne med Mikkel i børnehaven. I dag var han mæt og havde ikke ondt i ørerne mere.

- Åh, det var godt du kom, Mikkel, sagde Louise, da Mikkel kom ind på stuen.

- Vi skal nemlig til at lave julegaver.

Nis var efterhånden også kommet ind på stuen. Han kiggede op på Mikkel.

- Fedt Mikkel, så kan du selv lave alle de ting du ønsker dig!!

- Yes, sagde Mikkel. Jeg ønsker mig en gameboy og en helikopter og ..

Louise kiggede på Mikkel.

- Jamen, Mikkel. Det er ikke dine egne julegaver vi skal lave. Du skal lave julegaver til din familie. Hvad tror du de ønsker sig?

Mikkel tænkte sig godt om. Han anede ikke hvad de ønskede sig.

- Du kan vælge mellem at lave lysestager, en T-shirt, et askebæger, et....

- Det vil jeg lige tænke lidt over, sagde Mikkel og gik ind i puderummet. Han ville godt lige snakke med Nis om det her. Han måtte da have forstand på hvad folk ønskede sig. Det var jo ham der sørgede for at alle fik det de skulle. Nis rystede på hovedet.

- Mikkel, nu er det jo sådan, at jeg kun sørger for gaver til dem, der tror på mig. De andre får kun gaver af deres venner og familier. "Noget for noget", som jeg plejer at sige.

- Nå, men så må jeg jo selv finde på, sagde Mikkel og trak på skuldrene.

Mikkel gik ind på stuen og besluttede sig for at lave et askebæger til bedstefar. Han røg pibe og kunne godt have brug for sådan én. Mor skulle have en lysestage og far... Måske kunne mor og far bare dele lysestagen. Når lyset var tændt havde de jo begge glæde af den. Bedstemor skulle have en T-shirt. Den ville han lave først. Det lød sjovest. Inde ved bordet gik han straks i gang. Han lagde T-shirten ud på bordet med voksdug på, tog forklæde på og tog en pensel og dyppede den ned i en af de skåle med farver Louise havde stillet frem. Så satte han penslen på stoffet og skulle lige til at lave en flot streg, da Nis kom susende. Han løftede Mikkels ene arm og svingede den frem og tilbage. Mikkel grinede. Hans streg var blevet til en hel masse krims krams.

- Tag noget af den røde maling. Det er min ynglingsfarve, råbte Nis.

De andre børn havde opdaget at Nis lavede fis. De kom hen til Mikkel og kiggede. Mikkels pensel blev ført rundt på stoffet, og det så fantastisk flot ud. Nis var virkelig i sit es. Han var så ivrig at han kom til at gå baglæns ind i en skål med sort maling. Han faldt over skålen og slog en ordentlig kolbøtte og landede lige ned i den sorte maling, der flød ud over dugen.

- Fy og fjø for noget møj, skreg Nis, der havde rejst sig op og kiggede på alle de børn, der stod og

grinede.

- Nå, men så lad os få det bedste ud af det.

Han kastede sig ned på stoffet og rullede sig rundt, så han lavede nogle meget sjove aftryk med den sorte maling. Han gik på hænder og på fødder rundt omkring på ærmerne. Til sidst hoppede han lige op i hovedet på Mikkel og gav ham et kæmpe knus.

- Og du skal også have noget, sagde han, gned sig frem og tilbage med sin mave ind i Mikkels hoved og hoppede ned igen.

Nu grinede alle børn – ikke af Nis, men nu af Mikkel. Han var meget sort i hovedet. I det samme kom Louise.

- Nej, altså Mikkel. Du er da gået helt amok. Gå lige ud på badeværelset og vask dig med sæbe.

Mikkel tog Nis med ind på badeværelset. Da de så sig selv i spejlet, brød de sammen af grin. De grinede så meget at de helt glemte hvor slemt det var at vaske sig med sæbe. Og da de kom ind på stuen, gik de lige hen og kiggede på bedstemors T- shirt. Mikkel satte sig ned og gav Nis et forsigtigt knus.

- Du er bare den bedste til at lave det bedste til bedste, sagde han.

Dag 9: Julebesøg

- Nå, men jeg tager lige ud og besøger min fætter i Tilst.
- Din fætter!! Har du en fætter??? Mikkel kiggede måbende på ham. Han havde slet ikke regnet med at Nis havde familie.
- Ja, og han er lige så gammel som mig. Vi flyttede hjemmefra på samme tid.
- Jamen, hvor boede I før?
- Vi boede da på en gård. Men vi blev til sidst for mange, og der er jo ikke så mange gårde mér. Så flyttede vi ind til byen i stedet for. Nå, men vi ses!!
Nis hoppede ned af trapperne og forsvandt. Mikkel tænkte på om Nis nu kom tilbage igen. Hvad hvis nu der skete noget med ham?

- Mor, kan nisser godt blive kørt over?
Mikkels mor kiggede undrende på ham.
- Det har jeg aldrig rigtig tænkt over, sagde mor. Men jeg har aldrig hørt om en nisse, der er blevet kørt over, så det tror jeg ikke de kan.
Mikkel kiggede lettet på hende. Så satte han sig til at lege med den slimdåse, der havde været i pakkekalenderen i dag. Slimen var grøn med underlige dyr i, og kunne prutte når man pressede slimen ned i dåsen. Fed lyd!!
- Nå, Mikkel. Jeg har lige snakket med bedstemor og bedstefar. De siger at de gerne vil komme herop og holde juleaften sammen med os. Hvad siger du til det?
Mikkel sprang op.
- Jubiii!! Hvornår kommer de?
- Det varer mange dage endnu. De kommer først nogle dage inden juleaften.
Mikkel satte sig ned igen. Det var dejligt at de kom. Men egentlig ville han helst ned til dem juleaften, for bedstemor var så god til at forkæle ham. Han fik nemlig både morgengave og eftermiddagsgave og mandelgave og julegave. Gad vide om han også ville få det, nu hvor de var herhjemme?.
- Mor, jeg vil hellere ned til bedstemor og bedstefar juleaften.
- Jamen, det kan ikke lade sig gøre. For de synes de er blevet for gamle til at ordne alting. De har ikke kræfter til det.
- Hmm, sagde Mikkel fraværende. Hvis ikke de havde kræfter til noget, så fik han jo ingen gaver! Han løb op på sit værelse. Der lagde han sig i sengen.
Åh, det blev ikke en rigtig god jul. Han begravede hovedet ned i puden. Så kunne det også være lige meget med alle de gaver han selv skulle lave. "Noget for noget", som Nis jo havde sagt.

- Så er jeg tilbage!! Nis hoppede op af trapperne og stillede sig midt på gulvet. Han kiggede efter Mikkel. Så fik han øje på ham i sengen. Han rev ham i den fod der stak ud over sengekanten.
- Vågn op!! Du skal da ikke ligge der og sove hele dagen.
Mikkel satte sig op i sengen og kiggede ned på Nis.
- Og hvad så med dig? Du skal måske holde jul med din fætter i Tilst?, spurgte han surt.
- Hvem i alverden har tisset på din sukkermad, siden du er så sur. Jeg skal da holde jul sammen med dig. Jeg skal først mødes med min fætter i Tilst dagen efter juleaften. Der har vi brug for bare at slappe af. Det gør vi så resten af året.
- Nå, men så er der da én god ting at glæde sig til, sagde Mikkel og fortalte Nis alt det han var ked af.
- Selvfølgelig får du da gaver af bedstemor og bedstefar. Når de ikke skal lave alt det andet, så har de da masser af tid til at købe gaver til dig.
Mikkel var helt lettet. Det havde han slet ikke tænkt på. Genialt!! Måske fik han så endnu flere gaver i år.

Han skyndte sig straks hen og satte endnu flere cirkler rundt om alle de ting han ønskede sig. Og så løb han ned i køkkenet og bad mor om straks at sende kataloget ned til bedstemor og bedstefar, så de havde god tid til at købe noget til ham.

- Du kan tage på posthuset sammen med mig i morgen, sagde mor. I dag er jeg for træt til at gå nogle steder hen.

Hun tog sin kaffekop og slubrede kaffen i sig. Mikkel gik op på værelset hvor Nis sad oppe i sengen. Han var ved at lave en tegning til Mikkel. Den forestillede en stor dinosaur med lange spidse tænder og store fødder.

- Sådan en havde den dreng som min fætter i Tilst boede hos. De var simpelthen bare for seje. Jeg legede at de angreb mig, og at jeg kæmpede mod dem. Hver gang jeg lige havde fået dem lagt ned, vågnede de bare op igen. Til sidst kom min fætter og hjalp mig.

Mikkel satte sig hen til sit skrivebord. Så begyndte han også at tegne en dinosaur. Han havde nemlig også set sådan én henne hos Jonas. Den havde de også leget med. Den var kommet ned i en vulkan og var brændt op. Sådan skulle den klares!.

Mikkel vendte sig om. Så så han at Nis var faldet i søvn med sin egen tegning over sig som en dyne.

Mikkel tog tegningen væk, lagde ham forsigtigt hen på hovedpuden og lagde den rigtige dyne over ham. Så gik han over til skrivebordet igen og tegnede flere tegninger af dinosauruser og politihelikoptere, der reddede dem op af vulkanen igen. Så skyndte han sig ned i køkkenet, fandt kataloget frem og satte en cirkel rundt om et billede af en stor dinosaur. Det ville jo være dumt at glemme nogle ønsker. Og så gik han i seng.

Dag 10: Til krybbespil

Det var helt mørkt.

Mikkel syntes næsten det var lidt uhyggeligt. Heldigvis sad hans far ved hans ene side og hans mor ved hans anden side. Og på skødet havde han jo Nis. De var blevet inviteret til at se Mikkels kusine Katrine, som sammen med de andre børn fra sin klasse skulle lave krybbespil.

- Hvad er et krybbespil? havde Mikkel spurgt sin far.

Far havde forklaret ham, at det var en slags teater, hvor man viste historien i biblen om at Jesus blev født.

- Det er for at fejre Jesus fødsel, at vi holder jul, sluttede hans forklaring.

Og nu sad de så sammen med en masse andre mennesker i Katrines skoles gymnastiksal og ventede på, at stykket skulle starte. Rundt omkring dem begyndte folk at tysse.

- Ssscccchhh, nu starter det snart, lød det.

Lidt efter blev der helt stille. Mikkel syntes at der gik meget lang tid. Så kunne de høre, at der blev hvisket oppe på scenen bag ved tæppet. Men der skete ingen ting. Uroen bredte sig til salen.

- Hvad er der galt?

- Hvorfor starter det ikke?

Nis blev urolig på Mikkels skød.

- Jeg må vist hellere se hvad der er galt, og inden at Mikkel kunne nå at sige noget, hoppede Nis ned på gulvet, og løb så hurtigt hans små ben kunne bære ham op mod scenen. Mikkel kunne høre trampen af hans små træsko mod gymnastiksalens trægulv. Kort tid efter gik tæppet op. En lærerinde stod på scenen. Da hun opdagede at tæppet var oppe, drejede hun 3 gange rundt om sig selv og skyndte sig ud fra scenen.

Så gik stykket i gang.

Katrine der spillede Jomfru Maria kom ind sammen med en dreng fra klassen der spillede Josef. De havde et tøjæsel på jul med sig. Men hvad var det? Mikkel begyndte at fnise, for der bag på æslet sad Nis. Nis vinkede til publikum og Mikkel kunne se flere børn der vinkede tilbage.

- Se, det er Nis, råbte Mikkel.

- Ssscccchhh, vi skal være stille, sagde hans far.

- Jamen det er Nis der vinker.

- Jah, jah følg nu med i krybbespillet, sagde far.

Nis fik travlt. Hver gang tæppet skulle trækkes for måtte han hjælpe. Da stjernen skulle lyse over Bethlehem, var det ham der måtte kravle højt op over scenen og holde stjernen.

Da de vise mænd kom ind, havde Jonathan, som spillede den ene af de vise mænd, glemt de gaver de skulle give til det lille Jesusbarn. Heldigvis opdagede Nis det og skyndte sig ud bag scenen og hentede det. Det så ret sjovt ud da der kom en stor gave gående henover gulvet. Det var selvfølgelig Nis der bar den, men gaven dækkede helt for ham.

Da stykket var slut, og Nis havde hjulpet til at tæppet kunne trækkes for den sidste gang, brød bifaldet løs. Alle klappede. De voksne syntes, at det var et flot krybbespil, og børnene var vilde med den lille nisse, som havde hjulpet dem. Nis stod og bukkede pænt på scenen sammen med børnene. Så snart alle var færdige med at klappe, skyndte Mikkel sig ud efter æbleskiver, der blev serveret i skolens kantine. Mikkel tog mange. Nis skulle jo også have nogle. Og Mikkel var sikker på at Nis elskede æbleskiver lige så højt som han selv gjorde. Så løb han hen til salen igen for at finde Nis.

Hans kusine Katrine kom hen til ham.

- Det var noget flot teater, sagde Mikkel

- Synes du?, spurgte Katrine.
- Ja, meget – og sjovt.
- Ja, sagde Katrine. Det kan godt være det lyder skørt, men det var altså fordi der var en lille nisse, som hjalp os.
- Ja, sagde Mikkel – det var jo Nis.
- Ja, en nisse. Godt du også kunne se ham. Vores lærer sagde, at hun ikke havde set andet end børn på scenen.
- Jamen jeg kender ham. Jeg er ude at lede efter ham. Gider du godt at hjælpe mig?
Det ville Katrine gerne og de gik rundt blandt alle tingene på scenen og kaldte på Nis.
- Mikkel – er du her? - Vi skal hjem. Det var mor og far der råbte.
-Jeg kommer nu, råbte Mikkel og kiggede sig rundt efter Nis.
- Nis, Nis hvor er du? Mikkel og Katrine løb rundt på scenen og ledte. Mikkel var ved at blive bange for at de ikke fik Nis med hjem. Men pludselig kunne han høre Katrine grine.
- Kom lige og se, hviskede hun.
Og der i den krybbe, som det lille Jesusbarn havde ligget i, lå Nis og sov. Han var blevet helt udmattet af at være med til at lave teater. Mikkel løftede ham forsigtigt op og lagde ham ned i rygsækken.
- Jeg skal nok sige at du hjalp med at finde ham, sagde han til Katrine, mens han gik hen til sin mor og far og tog dem i hånden.
Fra rygsækken lød en stille snorke.

Dag 11: Gaven til Nis

- I dag skal vi ud og købe julegaver!

Mor kom glad op på Mikkels værelse og Mikkel vidste ikke helt hvad han skulle sige. Han var jo ved at lave gaver i børnehaven til hele familien, så han skulle jo ikke købe nogen. Og dog. Han havde faktisk tænkt på at han ville give en gave til Nis. Det havde han fortjent. Det var jo egentlig også lidt synd at nisserne aldrig selv fik nogle gaver, nu når de var så søde at give til andre. Han havde nogle lomme penge i sin pung. Pungen puttede han ned i rygsækken og så tog han rygsækken på. Nis lå i Mikkels seng og sov. Han havde været med i børnehaven og det trættede ham altid sådan. Det passede Mikkel fint. Nis skulle jo ikke vide noget om gaven. Mikkel vidste lige hvad Nis skulle have. En dinosaur!!! Nis syntes jo at det havde været sjovt at lege med den dinosaur sammen med fætter fra Tilst, så det var den helt rigtige gave.

På strøget vrimlede det med mennesker og der var lys og julepynt alle vegne. Der var også nogen der stod og spillede musik. De havde mørkt tøj på og de havde også hatte på. Og nogen af dem stod og raslede med en dåse.

- Hvorfor er de klædt ud, spurgte Mikkel.
- Det er Frelsens Hær, sagde mor, - det er en slags uniform de har på.
- Hvad laver de med dåserne?, ville Mikkel vide.
- De samler penge ind til nogen der har brug for dem, sagde mor.

Mikkel så igen på dem fra Frelsens Hær. En gang imellem var der nogen der stoppede og puttede penge ned i dåserne. Det kunne han også godt tænke sig at prøve.

- Må jeg også godt give dem nogen penge?, spurgte han.
- Ja, sagde mor, - nu skal jeg finde min pung.
- Nej, jeg vil bruge mine egne penge, sagde Mikkel og fandt sin pung frem. Han kiggede ned i den. Der lå en tyvekroner og to tikroner.

Frelsens Hær-folkene var nu gået i gang med en ny sang. "Glade jul, dejlige jul", sang de.

Mikkel tog en af tikronerne fra pungen og gik hen og puttede den i en af dåserne.

- "Engle dale ned i skjul", sang manden med dåsen og nikkede venligt til Mikkel.

Mikkel blev helt genert og skyndte sig tilbage til mor.

De gik ned til legetøjsforretningen, hvor der var rigtig mange mennesker.

- Må jeg godt prøve selv at gå ind i butikken og købe gaven, spurgte Mikkel. Han ville gerne prøve at købe noget alene for sine egne penge.
- Okay, så venter jeg her, sagde mor.

Mikkel gik indenfor og fik straks øje på nogle rigtig flotte dinosaurer. De var bare helt vildt seje. Der lå også nogle mindre dinosaurer ved siden af i en anden kurv, men de var ikke lige så flotte.

Mikkel tog en af de store dinosaurer med op til kassen og lagde den på disken sammen med sine penge.

- Jeg vil gerne have den her, sagde han, - det er en gave.

Ekspedienten så på pengene.

- Du har ikke nok penge, sagde hun, - men du kan få en af de små dinosaurer, de er ikke så dyre.

Øv, de små dinosaurer var slet ikke lige så gode. Måske skulle han gå ud og bede mor om nogen penge så han havde råd til den store dinosaur. Nej! Han ville selv betale for gaven til Nis.

- Nå, men så tager jeg den lille, sagde han.
- Den er da også fin, sagde ekspedienten, - og så har du endda 10 kroner tilbage.

På vej væk fra forretningen fortalte Mikkel mor at han ikke havde haft råd til den store dinosaur.

- Det var bare fordi jeg puttede penge i den dåse, sagde han.
  - Jeg synes det var fint du gav nogle penge til Frelsens Hær, sagde mor.
  - Jamen, nu får Nis ikke den store dinosaur, sagde Mikkel lidt trist.
  - Jeg er helt sikker på, at Nis bliver glad for den du har købt, sagde mor.
- Det havde hun nok ret i. Mikkel blev i lidt bedre humør.

Da de var kommet længere op ad gaden gik de forbi nogen der også stod og spillede musik, men de lignede ikke dem fra Frelsens Hær. Dem hér havde oget helt andet tøj på med en masse farver og musikken lød også helt anderledes. Mikkel syntes det lød godt. De stoppede og kiggede på dem.

- Sel! sagde Mikkel, - de spiller på nogle sjove fløjter.
- Ja, sagde mor. Fløjterne hedder panfløjter.

Mikkel kunne godt lide musikken. Han syntes også at de skulle have nogle penge og han havde jo stadig 10 kroner. Han fandt sin pung frem og gik hen og lagde tikronen foran musikerne. En af dem smilede til ham og vinkede til ham, imens de andre fortsatte med at spille.

- Kom, sagde manden og vinkede ad Mikkel.

Mikkel gik hen til manden for at se hvad han ville. Manden ledte lidt i en pose og trak så en lille panfløjte op.

- Hér, sagde manden og rakte den til Mikkel.

Mikkel kiggede forbavset på ham.

- Er den til mig?, spurgte Mikkel, - jamen, ... Mikkel kunne slet ikke forstå noget men han skyndte sig at tage imod fløjten, som manden stadig stod og rakte over mod ham.
- Du er en fin dreng, sagde manden og klappede Mikkel på hovedet.

Mikkel kunne stadig ikke forstå noget, da han gik videre med mor.

- Jamen, hvorfor gav han mig fløjten?
- Han synes du er en fin dreng, det sagde han jo selv, sagde mor. Hun klappede ham på håret.

Mikkel gik og tænkte lidt.

- Nu ved jeg det! Jeg kan give Nis fløjten i julegave. Den passer lige til hans størrelse.
- Jamen, det var da en fantastisk ide, din fine dreng!

Så klappede hun ham igen på håret og Mikkel begyndte rigtig at glæde sig til juleaften, så han kunne overraske Nis med hele to julegaver. Nogle gange var det lige så sjovt at give andre gaver, som selv at få. Og han grinte ved tanken om at Nis skulle spille på den lille panfløjte. Det skulle nok blive noget sjovt julemusik. Mikkel begyndte rigtig at glæde sig til juleaften. Nu var der kun 13 dage igen!

Dag 12: Lussetoget

Det var meget tidligt om morgenen, og de var på vej hen til børnehaven.

- Jeg gider ik´ rigtig af sted i dag, sagde han til Nis, der var omme i rygsækken. - For jeg skal med i lussetog i dag.

- Med lussetog? Hvor ulækkert! Hjælp jeg vil ud!! Hjælp! Mikkell får lus!

Nis skulle til at hoppe ud af rygsækken, men da de i det samme var henne ved børnehaven, besluttede han sig for at blive.

- Mor, jeg vil ikke være med i lussetoget.

- Nå, hvorfor ikke.

- Nej, det er ulækkert

- Ulækkert, hvem siger det?

- Det gør Nis. Han siger jeg får lus, sagde Mikkell.

Mikkells mor lo.

- Jamen, det hedder heller ikke lussetog, men Lucia-optog. Men det er også et svært ord.

Da mor havde kysset farvel og var gået igen, rumsterede det i rygsækken. Nis dukkede op.

- Undskyld, Mikkell. Jeg kunne da ikke vide det var Lucia-optog du skulle være med til. Hvorfor sagde du ikke bare det?

- Fordi det er et svært ord, det siger min mor også, det er.

- Er det svært at sige Lucia? Sankta Lucia? Nis sagde ordet ud i luften for at prøve. - Nå ja måske. Hun var ellers sådan en rigtig smuk dame hende Sankta Lucia. Ligesom en fe. Hun hjalp dem der var fattige, og hun lyste som det dejligste lys.

- Nååå, så er det derfor vi skal have lys i hænderne til lussetoget, sagde Mikkell.

- Hvorfor gider du ikke at være med?

- Fordi jeg skal have en hvid kjole på og gå med en lommelygte i hænderne.

- En lommelygte? Jamen jeg synes du sagde at du skulle gå med lys i hænderne.

Nis forstod ingenting.

- En lommelygte lyser jo også.

- Jamen man plejer da at gå med stearinlys mens man synger en rigtig smuk sang om hende Sankta Lucia.

- Ja, men det synes Louise er for farligt. Vi skal gå for de små og for nogle af de gamle ovre fra lokalcenteret.

- Det vil jeg også være med til. Jeg elsker at synge, sagde Nis og hoppede op og ned. Må jeg godt gå sammen med dig?

Det gav Mikkell ham lov til og da Louise kaldte på ham, skyndte han sig ned på stuen, hvor de skulle gøre sig klar. Da Mikkell havde fået kjolen på og en lommelygte i hånden, hoppede Nis op og sad overskrævs på Mikkells arme og hjalp med at holde lommelygten.

Da alle var klar blev al lyset slukket og de gik ned af gangen. Der var mange, der stod og så på og Mikkell og Nis sang alt hvad de kunne:

Nu bæres lyset frem

stolt på din krone

Nis kiggede op mod Line som var den forreste i rækken.

- Hun har jo ikke lys i håret. Det skal man da ha´ når man er Luciabrud. Og så kravlede han ned af Mikkells kjole og spænedede op til Line, mens Mikkell sang videre:

rundt om i hu og hjem

sangen skal ton

Nis var nu nået hen til Line, der blev ganske forskrækket da hun mærkede Nis komme kravlende op af sin kjole og vupti – tog lommelygten ud af hænderne på hende. Nis smuttede hurtig op på Lines skuldre og holdt med noget besvær lommelygten over hendes hoved. Alle kiggede forundret på Line, og børnene grinede da de så at det var Nis, der lavede ballade. Louise havde ikke opdaget det endnu og hun sang højt

Nu på Luciadag

hilser vort vennelag,

Sankta Lucia, Sankta Lucia

Nu fik Louise også øje på hvad børnene grinede af. Men hun grinede ikke. Hun kunne jo ikke se Nis, så hun forstod ikke hvordan Line kunne balancere med lommelygten oven på hovedet. Hun var dybt imponeret.

De gik videre ned ad gangen, og stoppede da de nåede den sidste stue. Så slukkede de alle sammen lommelygterne – undtagen Nis, der ikke vidste hvordan man gjorde. Men han havde fundet ud af at han kunne lave nogle flotte mønstre oppe i loftet med lyskeglen, og det var han fuldstændig optaget af.

Nu kunne Louise slet ikke forstå noget. Hun tændte lyset, gik hen til Line, satte sig på hug foran hende. - Hvordan i alverden gør du det med lommelygten?

Line stod helt stiv, for hun var bange for at Nis skulle falde ned, hvis hun bevægede sit hoved. Mikkel skyndte sig derhen og tog fat i Nis, der slap lommelygten. Lommelygten faldt – og landede lige i hovedet på Louise.

- Av, for søren da! Louise tog sig til næsen.

Line kunne ikke helt lade være med at grine. Louise så sjov ud, som hun sad der og gned sin næse.

- Line, du har da vist magiske evner.

Hun rejste sig op og gik ind på stuen, hvor alle var ved at tage deres kjoler af. Nis sad i bamsekurven og i hånden havde han en lommelygte han legede med. Louise kiggede forbavset derhen. Så gik hun hen og tog lommelygten, slukkede den og kiggede undrende på Line.

- Jeg forstår simpelthen ikke hvordan du gør, sagde hun.

- Jamen, det er ikke mig. Det er nissen.

Louise skulle lige til at sige noget, men så stoppede hun. Hun kunne vist ikke rigtig finde nogen fornuftig forklaring.

Ovre i kurven sad Nis og så lidt trist ud.

- Jeg ønsker mig en lommelygte til jul, Nis, sagde han til sig selv.

- Okay, sagde han så til sig selv.

Og så gav han sig selv hånden og nikkede. Det var vist en aftale.

Dag 13: Juletræsfest i banken

- Far!, sagde Mikkel, hvorfor tager du slips på?

Mikkels far plejede aldrig at have slips på om lørdagen. Der skulle han jo ikke i banken.

- Vi skal til juletræsfest i banken, sagde Mikkels far.

- Jubiiii råbte Mikkel. Så skal vi drikke sodavand og have gaver!

- Nå, så du kan godt huske sidste gang vi var der?, sagde far smilende.

Om han kunne! Mikkel synes det havde været rigtig sjovt.

- Jeg løber lige op efter min rygsæk!

- Mikkel! I dag skal du altså ikke have din rygsæk med. Du ser meget pænere ud i dit fine tøj uden den rygsæk.

Mikkel måbede og stirrede bare på sin far. Hvordan skulle han så få Nis med til juletræsfest?

Mikkel fik sit fine tøj på, med slips og det hele. Pludselig kunne han mærke Nis, der kravlede op ad hans ben, og tog fat i slipset og kiggede Mikkel dybt i øjnene.

- Hvor er rygsækken?, spurgte Nis.

- Jeg må ikke få den med, sagde han.

- Sig at du skal bruge den til julegaver!

- God ide.

Og den gik far med på og Nis var glad. Han sad og sang i rygsækken hele vejen derhen.

I banken stod der et stort juletræ med en elektrisk lyskæde, der lignede den på Rådhuset – bare lidt mindre. Alle steder var der pyntet op med plasticgran og nissefigurer. Der var allerede kommet mange mennesker. Mikkels forældre fandt hurtigt nogle de faldt i snak med.

- Jeg er blevet tørstig, jeg finder lige noget, jeg kan drikke, sagde Nis og væk var han.

Mikkel så ham løbe hen over gulvet, hen til et bord der stod ved endevæggen, kravle op ad bordbenet, og til sidst stod han oppe på bordet. Nis stod lidt og så på maden og drikkevarerne. Så havde han bestemt sig. Han gik hen og tog et plastikkrus med gløgg, der egentlig var beregnet til voksne. Der var nemlig rødvin i. Han slubrede det i sig og først da han havde drukket hele kruset, opdagede han hvor stærkt det var. Hans ansigt blev helt rødt og så rystede han på hovedet, mens han hoppede rundt.

- Puh og pøj for noget møj, sagde han og kiggede over på Mikkel, der ikke kunne gøre andet end at tage mor og far i hånden, for nu skulle de til at gå rundt om træet.

Manden ved keyboardet begyndte at spille "Juletræet med sin pynt". Det var en god sang syntes Mikkel. Han elskede at gå rundt om træet. Det var meget fint pyntet, og lysene var bare så flotte. Mikkel følte det som om det var juleaften, og han begyndte at spekulere på, hvad han egentlig ville få i julegave. Pludselig gik alle lysene ud på træet. Der blev næsten helt mørkt. Keyboardspilleren kiggede undrende på sit keyboard. Det var nemlig også holdt op med at give lyde fra sig, når han trykkede på tangenterne. Alle kiggede på hinanden.

- Der må være sket en fejl, sagde bankdirektøren. Jeg må hellere lige undersøge sagen.

Mikkel kiggede sig omkring og ovre ved stikkontakten fik han øje på Nis. Han lå og ømmede sig for han var nemlig faldet over ledningen, da han skulle fra bordet over til juletræet. Han tog sig til knæet og kiggede vredt på ledningen.

- Hvad i alverden bilder du dig ind? Hvorfor skal du lige ligge der hvor jeg skal gå?, sagde han til ledningen. Og så begyndte Nis at hikke. Hver gang han prøvede på at sige noget, blev han afbrudt af en hikken. Det lød så sjovt at han begyndte at grine højt og Mikkel skyndte sig at løbe hen til ham for at hjælpe ham med at komme op og stå. Men det kunne Nis slet ikke af bare grin. Mikkel grinede nu også og satte sig ned på gulvet. Så kom bankdirektøren og da han så at ledningen var revet ud af kontakten,

og at Mikkel sad og grinede, så kom han også til at grine.

- Nåh, det var bare ledningen, der var faldet ud. Godt det ikke var værre. Og så satte han ledningen i kontakten igen, og straks begyndte rytmeboksen i keyboardet at spille og lyset i træet blev tændt. Nis fik sådan et chok over larmen fra rytmeboksen, at han helt holdt op med at hikke.

- Så er jeg klar til at gå rundt om juletræet, råbte han og var hurtigt på vej hen af gulvet. Så faldt han igen og slog sit knæ.

- Nis, her var der ikke en ledning. Det er vist ikke derfor du falder. Det er nok mere fordi du har fået for meget gløgg, sagde Mikkel. Så er det bedst at du kommer ned i min rygsæk mens vi går rundt om træet.

- Okay, okay, sagde Nis og lod sig putte ned i rygsækken. Og så gik de hen til juletræet og sang videre. Da sangen var slut, var det tid til at dele gaver ud. Det var bankdirektøren der gjorde det. Han havde taget et julemandskostume på og sad nu med en stor sæk med gaver. Mikkel skyndte sig at stille op i køen.

Mens han stod der hørte han pludselig en lille snorken. Det var Nis der var faldet i søvn. Gløgg kunne gøre én forfærdelig søvnig. Mikkel var derfor lidt bekymret, for når Nis nu lå i rygsækken, hvor skulle han så have sin gave. Da det endelig blev hans tur, fik han en stor flad pakke. Han skyndte sig at åbne den.

- Fedt- en fodboldtaske. Så behøver jeg ikke at bruge min rygsæk til gaven. Så kan gaven jo være i sig selv!!, råbte Mikkel begejstret.

- Nå, ja, sagde far og smilede til Mikkel. Og så har du jo også en taske som du kan bruge til sommer, når du skal til at gå til fodbold.

- Genialt!!

Mikkel var rigtig glad for gaven. Og det var Nis også, for så kunne han sødt sove videre.

Dag 14: De forsvundne kommenskringler

Ånden stod ud af munden som små røgskyer da Mikkel og far gik ud til bilen. Det var bidende koldt – mindst 10 minusgrader. De havde aftalt at de skulle køre en tur ud til Den gamle Skovmølle, som lå ude ved Moesgård, men mor var lidt forkølet, så hun blev hjemme.

Nis blev glad da han hørte hvor de skulle hen, for han havde en masse familie på Skovmøllen.

- Uhm, jeg glæder mig sådan, sagde han til Mikkel da de sad i bilen, - for på Skovmøllen laver de altid en superduper lækker risengrød med kanel og smørklat og det hele. Sidst jeg var henne og besøge min familie der, fik jeg en stor portion. UHM, JEG KAN NÆSTEN IKKE VENDE! råbte Nis af bare glæde.

- Jeg vil også ha' risengrød, sagde Mikkel.

- Risengrød. Det tror jeg ikke man kan få. Men kommenskringlerne - de er simpelthen det bedste, sagde far og slikkede sig om munden.

- ADR-BADR, lød det fra Nis, - kommenskringler. Det er det værste nisser ved!

De kørte ind på parkeringspladsen og steg ud af bilen. Far mente de skulle gå en tur inden de skulle ind og have kaffe og kage. Han begyndte at gå ned ad stien.

- Går du med?, spurgte Mikkel Nis.

- Nej, jeg smutter op på loftet til familien, så ses vi bare senere, sagde Nis glad.

Både Mikkel og far var iskolde da de kom tilbage fra traveturen. De gik indenfor i Skovmøllen, hvor der var dækket op med fine hvide duge på bordene og julepynt i vinduerne. Henne i et hjørne stod en gammel kakkelovn, hvor ilden buldrede og sendte en dejlig varme rundt i alle kroge. Rundt omkring sad der mennesker og snakkede. Mikkel syntes det lød hyggeligt. Han kunne allerede mærke varmen brede sig i kroppen. De satte sig ved et ledigt bord og far så sig forventningsfuldt omkring. En servitrice kom smilende hen til dem. Hun havde et lille fint forklæde på med blondekant.

- Hvad skulle det være?, spurgte hun venligt.

- Vi vil gerne have en kop kaffe, en kop kakao, og tre kommenskringler, sagde far og gned sig i hænderne.

- Det har vi desværre ikke, sagde damen.

- Hvad! Har I ikke kommenskringler? Far så helt forkert ud i ansigtet.

- Hvorfor har I ikke det?

- Jamen, vi kan heller ikke forstå det, sagde damen og så ked ud af det. – Hver gang vi har bagt kommenskringler forsvinder de. Sådan har det været hele måneden. Det er meget mystisk.

- Har I ikke bare en enkelt lille en?, spurgte far bedende.

- Desværre, men vi har gode vanillekranser, sagde servitricen, og far bestilte 5 af dem. I det samme kom Nis farende hen til Mikkels bord.

- Den er helt gal Mikkel, pustede Nis, - du bliver nødt til at komme. Han hev i Mikkel og trak ham med udenfor og hen til en lade ved siden af Skovmøllen. Han løb op ad en stige som førte op til et gammelt høloft. Mikkel fulgte efter. Først kunne han ikke se andet end en masse halmballer, men pludselig fik han øje på noget henne i et hjørne. Der lå en masse kringler! Kommenskringler. I bunker!

- Hvorfor ligger der kommenskringler hér?, spurgte Mikkel forvirret.

- Når det er december plejer nisserne at få risengrød hver dag. Sådan har det altid været her på Skovmøllen. Men på det sidste har menneskene haft så travlt, at de har glemt at give nisserne risengrød. Derfor bliver nisserne nødt til at gå ned i køkkenet og tage kommenskringler, fortalte Nis ophidset.

- Jamen, nisser kan jo slet ikke lide kommenskringler, sagde Mikkel.

- Nej, det kan de nemlig ikke, men det er det eneste de kan få fat på. Alt det andet mad står i køleskabet eller i kagedåser, så de ikke kan få fat på det. Og hver dag siger de til sig selv, at kommenskringler smager godt, men det gør de bare ikke!

Mikkel så henover bunken af kommenskringler. På dem alle sammen var der taget ganske små bidder. Nis sprang op på Mikkels skulder.

- Du må sige til hende servitricen, at de skal give nisserne noget mad, sagde han til Mikkel.
- Ja, det kan jeg godt se. Jeg skynder mig derved, sagde Mikkel.

Da Mikkel kom tilbage til Skovmøllestuen sad hans far ved bordet og ventede.

- Mikkel, hvor har du været, udbrod han, da Mikkel kom ind.

Mikkel løb hen til ham.

- Far, det er nisserne der har taget kommenskringlerne.
- Mikkel, hvad er nu det for noget vrøvl, du ved jo godt at der ikke ... begyndte hans far, men i det samme kom servitricen hen til dem med kaffe, kakao og vanillekranse.
- Så er der serveret, sagde hun.
- Jeg ved godt hvem der har taget jeres kommenskringler. Det er nisserne på loftet. Det er fordi at I har glemmt at sætte grød op til dem. De sulter.
- Nå da, sagde damen, det går da ikke, så må de hellere få noget risengrød.
- Men du skal huske kanel og smørklat for det plejer de at få på.
- Det er klart. Men er du så sikker på de så ikke tager mine kommenskringler? spurgte hun.
- Ja, for de kan slet ikke lide dem, svarede Mikkel, - de tager dem bare fordi de ikke kan få andet.
- Nå, men så siger vi det, sagde damen, - tak for det gode råd.

- Det var nu ærgerligt med de kommenskringler, sagde far.

De var på vej hen til bilen. Mikkel kiggede sig omkring. Han håbede på at Nis havde set, at de skulle hjem nu. Da de stod henne ved bilen, så Mikkel Nis komme løbende fra laden. Han løb ikke så stærkt, for han havde noget i hænderne. Da han kom lidt nærmere, kunne Mikkel se at det var kommenskringler!

- Gi lige dem til din far. Nisserne har fået grød, sagde han forpustet.
- Værsgo far. Se hvad jeg har!
- Kommenskringler? Hvor har du dem fra?, spurgte far.
- Jeg fik dem af nisserne.
- Nej, hvor ser de lækre ud. Han snuste til dem og så nærmere på dem.
- Men hov, hvad er det. Det ser ud som om der er nogen der taget en bid af dem.
- Det er der også, sagde Mikkel, - det er nisserne.
- Nisserne?, spurgte far forvirret. Nej, jeg tror mere det er dig Mikkel.

Mikkel tog en kommenskringle ud af hånden på far. Han tog et bid, smagte lidt på kagen, og spyttede den så hurtigt ud igen.

- Pøj for noget møj, råbte han. Dem kan jeg ikke li'.
- Nå, men så er der flere til mig, sagde far og tog en hel kringel ind i munden på en gang.
- Tusind tak, sagde han så godt han kunne med munden fuld af kage.
- Du skal hellere sige tak til Nis, sagde Mikkel.
- Tak Nis, sagde far ud i luften.
- Det var så lidt. Så er der da nogen der har glæde af dem, sagde Nis og sprang op i Mikkels rygsæk. Og så kørte de hjem til mor.

Dag 15: Julemærker

- Gud – jeg har glemt at sende julekataloget!!, sagde mor, da hun var ved at rydde op på køkkenbordet. Mikkel stivnede.

- Julekataloget til bedstemor og bedstefar?, spurgte Mikkel.

- Ja. Vi går straks ned på posthuset og sender det. Så kan de lige finde ud af hvor meget porto der skal på.

På posthuset hvor de stod og ventede på at deres nummer blev vist, var der en masse borde. På et af bordene stod en holder. I holderen var der nogle frimærker. Mikkel gik hen og tog et ark. Det var nogle rigtig flotte frimærker. Han gik hen til mor, der endelig var nået til skranken for at sende julekataloget.

- Her mor. Jeg har fundet frimærkerne til dig.

Mor kiggede på arket.

- Jamen, det er slet ikke rigtige frimærker. Det er julemærker.

- Ja, og i år er julemærket tegnet af Dronning Margrethe, sagde manden bag skranken.

Mikkel var dybt imponeret. Kunne dronningen tegne?

- Får Dronningen så penge for det?

- Nej, pengene går til julemærkehjem over hele landet, sagde manden.

- Jamen, så må vi hellere få sådan et ark. Og så skal vi da også have købt nogle julepostkort vi kan putte dem på. Det er så hyggeligt med julepost.

Da de var kommet hjem, og havde fået aftensmad begyndte de straks at skrive julekort.

- Tror du ikke de bliver overraskede over at få kort fra mig?, spurgte Mikkel, da han lagde det sidste postkort over i bunken hvor der allerede lå fire flotte postkort. Han så tilfreds på de flotte kort, som han havde siddet og skrevet hele eftermiddagen sammen med Nis. Der var både til bedstefar og bedstemor, Line, Jonas og til børnehaven. Han havde fået sin mor til at vise hvordan man skriver "Goddag og glædelig jul. Venlig hilsen Mikkel".

- Jo, de bliver da enormt glade, svarede Nis.

- Så skal vi bare lige have adresser, frimærker og julemærkerne på. Så har vi gjort en god gerning, både for dem, der får julekort og for de børn, der er på julemærkehjem.

- Bare jeg var på et julemærkehjem, sagde Mikkel drømmende.

- Hvorfor? spurgte Nis måbende.

- Det må da være skønt at være et sted, hvor man rigtigt kan mærke julen.

- Jamen Mikkel, grinede Nis. - Julemærkehjem er slet ikke det du forestiller dig.

Julemærkehjem er et sted, hvor børn, der er for tykke, eller børn der bliver drillet meget i skolen, kan komme hen. Så er der nogle søde voksne, der hjælper dem med at få noget motion, så de kan tabe sig eller sørger for, at de måske bliver venner med nogle af de andre børn.

Mikkel tænkte sig om. Han kendte ikke nogen der gik i skole eller var for tykke. Jo, der var selvfølgelig lige et par af de voksne i børnehaven, som var lidt store, men de var jo ikke børn mere. De måtte vist ikke komme på julemærkehjem.

- Det er faktisk en rigtig god ide, sagde Nis. Det var en, der hed Einer, der fik ideen for hundrede år siden.

- Nå, men så skal vi bare have dem sendt. Der er en postkasse lige nede om hjørnet. Vil du gå ned med dem, Mikkel, spurgte mor.

- Jeg smutter med det samme.

Mikkel tog Nis i rygsækken og så skyndte de sig ned af trapperne, ud af fordøren og hen til postkassen.

- Der kan jeg da ikke nå derop, sagde Mikkel og rakte sig på tæer for alligevel at prøve, men forgæves.

- Næ, det kan du godt nok ikke, sagde Nis, er der ikke noget du kan stå på?

- Næh.

Nis fik en idé.

- Du kan løfte mig op, så kan jeg putte dem i.

Mikkel synes det var en god idé og løftede Nis op, der tog kortene i hænderne. I det samme kom en gul postbil kørende. Den stoppede ud for Mikkel og is og en postmand steg ud af bilen. Han havde en stor tom sæk i hånden og gik hen mod postkassen. - Dags med dig, sagde postmanden venligt til Mikkel. Du kan vist ikke helt nå. Nu skal jeg tage dem.

Han tog julekortene, men Nis havde stadig fat i kortene og det var først lige da postmanden skulle til at putte kortene i sækken, at Nis fik sluppet kortene.

- Uuaahhh!, råbte Nis og faldt pladask ned på fortovet.

Mikkel havde slet ikke tid til at hjælpe Nis, for han var helt optaget af den underlige nøgle, som postmanden tog frem. Han åbnede postkassen med nøglen og Mikkel så hvordan alle brevene inde i postkassen væltede ud og ned i den sæk, som postmanden holdt ind under postkassen. – Nej, hvor er der mange!, sagde han.

- Ja, der er altid ekstra mange breve og julekort når det er jul, sagde postmanden. – Nå men jeg må videre. God jul.

Postbilen kørte væk og Mikkel så nu, at Nis sad nede på fortovet. Han så meget ked ud af det.

- Slog du dig?, spurgte Mikkel.

- Ja, lige her på knæene. Det er 2. gang nu jeg har slået mine knæ.

- Gør det meget ondt?

- Ikke så meget mere, snøftede Nis. Men jeg er bange for at jeg får nogle ordentlige "JULEMÆRKER" på knæene, sagde Nis og smilede.

Mikkel kiggede på ham. Pludselig forstod han hvad Nis mente, og så begyndte han at grine.

- Julemærker på knæene. Ja, sådan nogle kan dronningen vist ikke tegne. Lad os skynde os hjem.

Og så tog de grinende hinanden i hånden og gik hjem og legede med Mikkels togbane.

Dag 16: På juleudflugt

Louise stod ved døren, da Mikkel ankom med Nis i rygsækken.

- Åh, det var godt du kom. Vi skal af sted med det samme.
- Hvor skal vi hen, spurgte Mikkel.
- Vi har været så heldige at få billetter til en juleudflugt, hvor vi skal se teater og spise æbleskiver og alt sådan noget, sagde Louise og begyndte at kalde alle børnene sammen.
- Hvor heldig kan man være?, sagde Nis. Så bliver jeg også møt i dag.
- Jeg glæder mig nu mest til at se teater, sagde Mikkel.

De skulle ikke gå så langt før de var i et stort center, hvor der både var svingdøre, rulletrapper og springvand. Det var rigtig flot og der var også pyntet op til jul. De kørte ned af rulletrapperne, og gik hen til en butik, hvor de kunne se en masse grantræer. Mikkel spændte hen til det lille stakit, hvor der var en havelåge, der var lukket.

- I må ikke gå ind endnu. I skal lige have jeres overtøj af først, sagde en dame. Mikkel satte rygsækken ned på gulvet og tog sin flyverdragt af. Han glædede sig sådan til at se hvad der skulle ske. Henne ved havelågen stod nu en dame med fin hat og nederdel. Hun begyndte at synge en velkomstsang, og bad børnene stille sig på række. Hun sagde at de gerne måtte komme ind i haven med alle grantræerne. Mikkel tog sin rygsæk, men Nis var der ikke. Han var nok taget på eventyr. Gad vide hvad han ville finde på i dag, tænkte Mikkel.

Alle børnene blev vist rundt i haven, hvor damen sagde hun boede. Rundt om i haven var der en masse nissedukker. Mikkel kiggede efter Nis, men han var ikke at se. Da de havde gået rundt i haven, kom de op til en terrasse, hvor der var nogle træstubbe de kunne sidde på. Damen sagde at hun gerne ville spille en sang for dem på sin guitar. Og så tog hun guitaren frem – og hvem sad der! Det gjorde Nis. Damen havde ikke set Nis og hun begyndte at spille. Men Nis havde nu sat sig foran guitaren og morede sig med at sætte sine fødder og hænder på strengene. Det lød ikke specielt godt. Faktisk lød det forfærdeligt. Nis så ud til at nyde musikken. Han lagde sig på maven på hendes ben og satte fødderne op på strengene. Desværre for ham, satte den ene fod sig fast mellem to strenge. Nis fik et meget underligt udtryk i hovedet.

- Av, for fisen. Av, av, av.

Nis forsøgte at rive foden ud fra strengene, men det var ikke til, for damen blev ved med at spille. Til sidst tog han fat i sit ben og rev alt hvad han kunne. Foden kom fri – men uheldigvis rev Nis også strengen i stykker. Damen kiggede forbavset på guitaren.

- Hovsa – min guitar vil vist have juleferie. Den lyder nu heller ikke helt som den plejer!
- Det er fordi at nissen driller dig, sagde Jonas.
- Nissen! Nej, min nisse er oppe på loftet.

Og da hun rejste sig op for at hente sin nisse, faldt Nis på gulvet og alle børnene grinede. Det kunne Nis ikke li´. Han skyndte sig at rejse sig op, og løb alt hvad han kunne hen i haven til alle grantræerne. Han var vist ret fløv.

Damen havde nu fundet sin nisse frem fra loftet – og den lignede faktisk Nis. Og nissen fik lov til at sidde på skødet ved damen, og han havde en julegave til hende. Da hun havde sunget lidt flere julesange, sagde hun at alle nu måtte lege i hendes have, og så ville der blive serveret æbleskiver. Mikkel skyndte sig at løbe rundt i haven for at lede efter Nis. Jonas kom hen til ham.

- Bare rolig, Mikkel. Han skal nok komme frem når der er æbleskiver.
- Nåh ja, sagde Mikkel og satte sig til at vente på at æbleskiverne blev serveret.

Da han havde fået tre æbleskiver på sin tallerken, gik han rundt i haven og kaldte på Nis.

- Nis, kom nu. Der er æbleskiver.

Nis kom ikke.

- Nis, kom nu. Hvis ikke du kommer, spiser jeg dem alle sammen selv.

Nis kom stadig ikke. Mikkel satte tallerknen fra sig på bordet. Nogle af børnene var ved at lave guirlander til grantræerne, andre legede med julebukkene og nogle gemte sig inde i en granhule. Mikkel spurgte dem alle sammen om de havde set Nis. Det havde de ikke, men de ville gerne hjælpe Mikkel med at finde ham. De løb rundt i haven og råbte: Nis! Men han kom ikke frem. Det gjorde damen derimod. Hun sagde at hun var glad for at de havde besøgt hende, og hun vinkede farvel. Hun havde Nissen fra loftet med og de vinkede begge to. Mikkel stod bare og kiggede på hende.

Så kom Louise.

- Vi skal altså hjem nu.

- Jeg tager ikke med før jeg har fundet Nis og fået ham med hjem.

- Jeg kan godt forstå du har lyst til at få nissen med hjem, men det er jo damens nisse. Tag nu din flyverdragt på.

Mikkel vidste hverken hvad han skulle sige, eller hvad han skulle gøre. Han var lige ved at græde, for han kunne ikke klare tanken om ikke at få Nis med jem. Måske var Nis løbet ud i centeret? Mikkel skyndte sig at tage flyverdragten på, og løb ud af glas døren. Han løb hen til rulletrappen, og lige der ved siden af rulletrappen fik han øje på Nis. Han sad med den ene fod i det flotte springvand og så helt fornøjet ud.

- Åh, det hjælper godt at få foden i koldt vand. Nu gør det slet ikke ondt mere. Nå, men nu vil jeg have nogle æbleskiver, sagde han og tog sine strømper og sko på igen og sprang ned fra springvandet.

- Det kan du ikke nå. Vi skal gå nu, sagde Mikkel.

Så opdagede han at han havde glemt sin rygsæk.

- Vent her, sagde han og skyndte sig at løbe ind i butikken igen, snuppede sin rygsæk – og uden at nogen opdagede det, løb han hen og puttede de tre æbleskiver, han havde levnet, ned i rygsækken og skyndte sig tilbage.

- Så er der serveret!, sagde han og løftede Nis op i rygsækken. Og mens de alle sammen kørte op af rulletrapperne, og gik hjem mod børnehaven, sad Nis og spiste de dejlige æbleskiver. Da han var færdig, stak han hovedet op af rygsækken og hviskede i Mikkels øre.

- Synes du ikke bare jeg var god til at spille guitar, spurgte han.

Mikkel drejede hovedet og hviskede tilbage.

- Hvis jeg skal være helt ærlig, så synes jeg damen var bedre.

- Det synes jeg faktisk også, men det var sjovt at prøve, sagde Nis og lagde sig godt tilrette ned i rygsækken og faldt i søvn på 2 sekunder.

Dag 17: Sne og sure tæer

Mikkel vågnede med et sæt. Han så sig rundt i værelset, som var næsten helt mørkt. Kun en svag lysstråle ude fra gangen kom ind gennem døren, som stod lidt på klem. Han lå lidt og lyttede for at finde ud af hvad det var der havde vækket ham, men alting var helt stille. Der var overhovedet ingen lyde.

- Det var da mærkeligt, sagde Mikkel højt ud i værelset.

- Hva´ er det der er mærkeligt, lød en vrissen stemme. Nis var altid lidt morgensur. Han elskede jo at sove. Mikkel kiggede ned mod fodenden hvor lyden kom fra og fik øje på Nis' røde hue, der stak op under dynen.

- Hvorfor ligger du dér?, spurgte Mikkel forbavset.

Nis satte sig nu op i sengen.

- Det aner jeg ikke, svarede Nis. Han så helt forvirret ud. Mikkel kom til at grine.

- Ja, grin du bare, sagde Nis surt. Det er ikke ligefrem nogen behagelighed og ligge og lugte til dine sure tæer, at du ved det.

Nis kravlede op til Mikkels hovedpude.

- Skal du ikke snart i bad?

- Tror du ikke det er dine egne tæer, der lugter. Jeg har ikke endnu set dig være i bad siden du flyttede ind her, sagde Mikkel drillende.

Nis svarede ikke. Han vendte bare ryggen til og lagde sig til rette på hovedpuden og begyndte at snorke. Mikkel sprang ud af sengen. Han gik hen til vinduet og kiggede ud.

- Nis, det er helt hvidt udenfor. Det har sneet hele natten. Det var derfor det var så stille!

Han kiggede igen ud på alt det hvide, som lå og glitrede i månelysset. Nis svarede ikke.

Mikkel løb hen og ruskede i ham.

- Nis, du skal vågne. Vi skal ud i sneen.

- Nej, lad mig være, jeg vil sove, mumlede Nis og trak dynen helt op over hovedet.

- Det er midt om natten, gabte Nis.

- Nej, det er ikke. Det er bare tidligt om morgenen. Du har selv sagt at du gerne ville gå med ud og lave sneboldkamp når det blev snevejr.

Mikkel havde fået sit tøj på og kiggede på Nis. – Jeg går i hvert fald ud nu, sagde han og begyndte at gå hen mod døren.

- Okay okay, så går jeg med, sagde Nis og hoppede ud af sengen.

Lidt efter stod de nede i baggården og så på snefnuggene der dalede langsomt ned. Det så smukt ud.

- Jeg elsker når det sner, sagde Mikkel.

- Det gør jeg også, sagde Nis.

- Dengang jeg boede ude på gården kendte jeg en hest. Den hed Gamle-Emmy-hest og når det var snevejr så blev Emmy spændt foran en sneplov, så vejene kunne blive ryddet. Jeg elskede at sætte mig på hendes ryg og holde godt fast i manken, og så tage med ud i snevejret sammen med hende. Men det var dengang. I dag bruger man ikke heste, men maskiner til den slags. Det er ikke nær så hyggeligt.

- Lad os gå ud på gaden og se om der er sneplove på gaderne, sagde Mikkel. Han elskede nemlig at se de store køretøjer, der ryddede sneen væk. Og før Nis kunne nå at sige ham imod, blev han taget under armen og slæbt med ud på gaden.

Der kørte et par biler. De kørte meget langsomt for der var allerede meget sne på vejen.

- Sæt mig lige ned, sagde Nis og Mikkel satte ham ned på fortovet. Nis gik hen til en bunke sne, der lå helt henne ved husmuren og formede en snebold i sine små hænder. Han kastede den lige i hovedet på Mikkel. Den ramte plet – lige på Mikkels næse.

- Nå, det skal du få betalt, råbte Mikkel og begyndte også at forme en snebold. Mens han stod foroverbøjet, kom Nis springende bagfra og væltede Mikkel, så han faldt ned i sneen. Så tog Nis en klump sne i hænderne og vaskede Mikkel i hovedet.

- Pøj for fisen. Hold op med det, råbte Mikkel. Men Nis blev bare ved.

Pludselig hørte de en lyd. Det var lyden af en sneplov der kom kørende op af gaden og den skubbede sneen ud til siden og ind på fortovet. Mikkel rejste sig op og kiggede beundrende på sneploven.

- Wauv, hvor er den sej. Se bare Nis, den er lige så god som Gamle-Emmy-hest.

- Det skal vi snart få at se, sagde Nis og begyndte at løbe hen mod sneploven. Han forsøgte at hoppe op på den store skovl, der skubbede sneen foran sig, men inden han nåede derop, blev han begravet i den store dyng af sne, som ploven havde skubbet frem.

- Hjælp!! Hjælp!! Få mig fri.

Nis var helt gemt inde under snedyngen og Mikkel skyndte sig hen og gravede Nis fri.

Nis´ tøj og skæg var helt dækket af sne og Nis så meget sur ud.

- Det var slet ikke mig, der skulle i snebad. Det skulle hellere have været dig, så du kunne få dine sure tæer vasket.

Mikkel kiggede på Nis og fik en ide. Han tog støvlerne og strømperne af og begyndte at danse rundt i sneen. Nis var hurtigt med på ideen og tog sine træsko og strømper af.

- Gå glad i snebad, sang Mikkel på en melodi han havde hørt i en julekalender i fjernsynet. Han hoppede rundt og Nis hoppede med. Så hørte de pludselig Mikkels mor der havde åbnet vinduet oppe fra lejligheden.

- Mikkel, hvad i alverden laver du?

- Jeg er gået i snebad, råbte Mikkel tilbage.

- Vil du så straks komme ind. Det er da alt for koldt til den slags. Du må ikke blive forkølet her op til jul. Kom nu, ellers kommer vi for sent på arbejde.

Mikkel samlede støvler, strømper og Nis op fra fortovet. Han tog også Nis´ strømper og træsko i hånden.

- Så, nu er der vist ingen af os, der har sure tæer, sagde Mikkel.

- Nej, men vi har kolde tæer. Skynd dig op på dit værelse. Jeg vil meget gerne under dynen og ha´ varmen igen.

Og mens Mikkel var i børnehaven, lå Nis i sengen og sov sødeligt. Og nu lugtede der ikke mere af sure tæer.

Dag 18: En kildetur på banegården

Det var blevet eftermiddag og Nis og Mikkel lå på gulvet og legede med Mikkels togbane. Mikkels mor kom op på værelset og kiggede smilende på Mikkel.

- Bedstemor og bedstefar kommer i dag.

Mikkel sprang op.

- Jubii. Hvornår?

- Ja, de vil tage toget, for bedstefar kan ikke lide at køre i snevejr. Men jeg har lige hørt at togene er meget forsinkede pga. al den sne. Men vi må hellere gå ned og vente på dem nede på banegården, så vi er der, når de kommer.

- Fedt, så kan vi se nogle rigtige tog, råbte Nis. Han sprang op i Mikkels rygsæk og Mikkel tog rygsækken på og tog mor i hånden.

Et kvarter senere stod de nede på banegården. Mikkel så sig om i den store banegårdshal. Der var rigtig mange mennesker og de havde alle sammen travlt, og alle larmede og masede og skubbede til hinanden. Inde på billetkontoret stod en masse mennesker i kø for at få en billet.

- Lad os gå derind og vente. Der er varmere der end her i hallen, sagde mor og tog Mikkel i hånden. De gik ind og satte sig på en bænk, hvor der sad en mor med en pige på Mikkels alder. De havde trukket et nummer og ventede på at det blev deres tur. Da deres nummer blev vist, rejste pigens mor sig op og gik hen mod skranken. Ind af døren kom pludselig en mand, der var helt rød i hovedet. Han styrtede hen til skranken og ind foran pigens mor.

- Jeg SKAL have en billet – og det er lige nu. Det er meget vigtigt jeg får en billet.

- Jamen, De må vente til det bliver Deres tur, sagde billetdamen.

- Det har jeg ikke tid til at vente på. Giv mig nu bare en billet. Jeg har så travlt.

- Alle vi andre har også travlt. Og det er min tur. De kan da ikke bare mase Dem foran og tage mit nummer, sagde pigens mor der stod bagved ham. Hun viste manden sedlen med nummeret på. Den sure mand tog sedlen ud af hendes hånd.

- Tusind tak skal du ha', sagde han og henvendte sig til billetdamen, der så noget forvirret ud. Pigens mor kiggede opgivende på ham, og sagde til billetdamen, at det var i orden, at han kom først, men så ville hun gerne betjenes bagefter. Det gik billetdamen med til.

Mikkel og Nis havde set det hele.

- Nej hvor strengt! Så du at manden tog deres nummer?, sagde Mikkel til Nis.

- Ja, det kan du lige tro, jeg gjorde, sagde Nis, - det skal han ikke slippe godt fra, den lumpefis, og inden Mikkel fik set sig om var Nis smuttet ud af rygsækken og spændede efter den sure mand som var på vej ned ad rulletrappen til perronen.

- Kom, Mikkel, råbte Nis imens han løb af sted. Mikkel var ikke helt klar over, hvad Nis ville gøre, men han skyndte sig at løbe efter ham.

- Der er han, den lumpe-skiderik, råbte Nis vredt og pegede på den sure mand, der nu stod nede på perronen.

- Jamen, hvad har du tænkt dig at gøre?

- Det ved jeg ikke, men jeg skal nok finde på noget, sagde Nis.

Nede på perronen var der fyldt med mennesker, der stod og ventede på toget. Den sure mand havde sat sin kuffert fra sig og stod nu irriteret og så på sit ur.

- Hvor bliver det tog af, råbte han, det skulle jo have været her nu.

- Ja, det er blevet lidt forsinket, sagde en kontrollør, der kom gående forbi, - sådan er det altid, når der er meget sne. Det må man bare tage med godt humør.

- Ja, jeg har andet at lave end at stå her og være i godt humør. Jeg har travlt, kan jeg godt fortælle Dem, sagde den sure mand vredt.

- Nå, men De kan lige så godt slappe lidt af, sagde kontrolløren, - toget kommer når det kommer.

- Nu skal jeg give ham en lærestreg, sagde Nis og smuttede hurtigt væk. I det samme fik Mikkel øje sin mor som gik og råbte på ham. Han vinkede og moren begyndte at køre ned af rulletrapperne. Mikkel så at Nis var kravlet op på mandens skulder, hvor han satte sig til rette og begyndte at kilde ham i nakken under hans frakkekrave.

- Hva' søren, mumlede manden og begyndte at klø sig omme i nakken. Han kløede og kløede og tog til sidst sin jakke af for at se om der sad noget i kraven. Det udnyttede Nis, der hang i det ene ærme med benene så han kunne kilde manden under armene.

- Nej, hvad er nu det, sagde han højt og begyndte grine.

- Er der noget galt?, spurgte kontrolløren..

- Ha,ha, det kilder, nej lad være, lo han. Jeg skal sådan tisse, når jeg bliver kildet dér. Hjælp, stop stop. Åh, hvor det kilder!

Manden samlede knæene for ikke at komme til at tisse i bukserne.

- Hvor er der et toilet, spurgte manden - helt rød i hovedet af alt det grineri.

- Der er et toilet oppe hallen, sagde kontrolløren og pegede over mod rulletrappen.

Den sure mand begyndte at løbe hen mod rulletrappen og han havde så travlt at han kom til at løbe ind i Mikkels mor, der var på vej hen mod Mikkel.

- Undskyld mig, sagde han mens han grinede. - Jeg skal sådan tisse.

Og så løb han op af rulletrapperne og mor rejste sig op. Mikkel kunne se, at Nis var hoppet op på mandens skulder igen.

- Det var dog en uforskammet mand. Først tager han damens nummer, og så vælter han mig omkuld og griner af at han skal tisse, sagde hun, da hun nåede hen til Mikkel.

- Og Mikkel! Hvad tænker du på - bare sådan at forsvinde!

I det samme kom toget heldigvis, så Mikkel ikke behøvede at forklare. Han kunne næsten ikke vente med at hilse på bedstemor og bedstefar. Han hoppede op og ned for at se om de snart kom ud af toget. Endelig så han bedstemors gråhvide hår blandt alle de andre hoveder.

- Bedstemor!!! Bedstefar!!!

Han løb hen imod dem, og sprang op i favnen på bedstemor. Bedstefar stod og ventede på det blev hans tur.

- Vi har sådan savnet dig, sagde han, da Mikkel gav ham et knus. - Vi har glædet os til at komme på besøg.

I det samme så Mikkel manden komme ned af rulletrapperne. Og på hans skulder sad Nis. Nis sad og grinede højt og det samme gjorde manden. I hånden havde han en buket blomster. Den gik han hen og gav til Mikkels mor, som blev noget overrasket.

- Vær så god. Endnu engang undskyld. Jeg håber du får en god jul, sagde han og bukkede let. Så forsvandt han ind i toget. Mor stod og så meget forvirret ud.

- Det var dog den mest besynderlige opførsel jeg nogen sinde har oplevet. Gad vide hvad der var galt med ham?

Mikkel smilede bare. Han vidste jo godt hvad der var galt. Men han sagde ikke noget. Han satte bare sin rygsæk ned på perronen og Nis hoppede straks op i den. Og så tog han bedstefar i den ene hånd og bedstemor i den anden, og så tog de hjem. Hvor var det altså skønt at det var jul.

Dag 19: Gaver til alle

- Så har du snart juleferie, sagde far på vej til børnehaven. Det glædede Mikkel sig til, men han glædede sig også til at komme i børnehave i dag. De skulle nemlig holde juleafslutning og Louise havde fortalt at de skulle spise risengrød og gå rundt om juletræet i fællesrummet. Og så skulle de have alle deres hjemmelavede julegaver med hjem.

Da Mikkel og Nis kom ind på stuen, havde Louise stillet gavepapir, sakse, tape og gavebånd på bordet.

- Så skal vi have alle gaverne pakket ind. Find jeres gaver frem fra skuffen, så skal jeg nok hjælpe jer.
- Jeg behøver ingen hjælp. Jeg er nemlig knaldgo´ til at pakke gaver ind. Jeg har pakket mange gaver ind i tidens løb, sagde Nis ivrigt.

Mikkel fandt sine gaver frem. T-shirten til bedstemor, som Nis havde været med til at lave, askebægeret til bedstefar og lysestagen til mor og far. Han lagde alle gaverne på bordet. Alle de andre børn på stuen havde også fundet deres gaver frem, og hele bordet var nu fyldt med gaver. Nis´ øjne lyste.

- Det bliver sjovt det her!, sagde han glad.

- Når I har pakket gaverne ind, skal jeg nok hjælpe med at sætte bånd og til-og-fra-kort på dem, sagde Louise, der allerede havde travlt med at hjælpe Line med gavepapiret.

Mikkel ville starte med T-shirten.

- Okay, du klipper og jeg pakker ind, sagde Nis. Mikkel tog saksen og klippede papiret over. Nis styrtede rundt omkring på bordet, tog hver side af papiret og foldede det op om T-shirten. Så satte han sig øverst på gaven.

- Så mangler vi bare noget tape, sagde han og pegede på tapeholderen. Mikkel rev et stykke af og gav det til Nis. Nis løftede det ene ben og satte tape på, hvor to stykker papir var lagt over hinanden.

- Det kører jo som smurt i en smørklat, sagde han muntert og efter kort tid var alle Mikkels gaver pakket ind. De andre børn sad stadig og forsøgte at holde på både papir, gave og tape. De så ud til at have store problemer. Louise havde meget travlt. Hun kunne ikke nå at hjælpe alle på én gang.

- Skal vi ikke lige hjælpe Louise med at hjælpe de andre?, spurgte Nis.

- God idé, sagde Mikkel.

De gik straks i gang.

I det samme ringede telefonen.

- Lige et øjeblik.

Louise tog telefonen, der hang henne ved døren. Og mens hun snakkede i telefon, hjalp Nis og Mikkel alle børnene. Da Louise kom tilbage, var bordet fyldt med gaver, der var pakket ind.

- Jamen, det var da helt utroligt. Sikke gode I er til at pakke gaver ind, udbrød hun begejstret.

Nis stillede sig ligesom superman.

- Sig til hvis I skal have hjælp en anden gang.

Og så hoppede han ned fra bordet og hen til kurven med alle bamserne. Han puttede sig ned mellem dem og faldt straks i søvn.

- Så mangler vi bare båndet og kortene.

Louise satte sig ned ved bordet. Hun kiggede søgende rundt.

- Er der nogen der har set gavebåndet? Jeg kan heller ikke finde til-og -frakortene.

Alle kiggede på bordet. Der var ingen der kunne finde dem. Så kiggede de under bordet. Der var de heller ikke.

- Måske har jeg glemt dem ved telefonen, sagde Louise.

I det samme kom Gitte.

- Vi skal spise risengrød nu.

- Nå, men så må vi sætte kort på når vi har spist, sagde Louise.

Mikkel vækkede Nis, der gik med ud i fællesstuen. Der var kun én portion risengrød til hver, så Nis kunne ikke få så meget af Mikkel. Så han gik rundt og tiggede ved alle de andre borde, og alle der havde noget til overs, gav ham lidt, så han kunne blive mæt. Bagefter skulle de danse om juletræ. Det var flot pyntet med kræmmerhuse, der var fyldt med pebernødder. Kræmmerhusene havde børnene selv lavet, og da de havde danset rundt om træet, måtte de finde deres eget kræmmerhus og spise alle pebernødderne. Mikkel spiste halvdelen af sine, og gav resten til Nis.

Da de kom ind på stuen igen, havde Louise lånt noget gavebånd fra en af de andre stuer. Nu blev der travlhed. Alle stillede sig i kø og fortalte Louise hvad der skulle stå på kortene. Gitte kom og hjalp med at sætte bånd og kort på gaverne. Da de var færdige lå der stadig to gaver på bordet.

- Hvem mangler nogle gaver?, spurgte Louise.

Det var der ingen der gjorde.

- Altså, I skal alle sammen lige gå hen og se om I har alle jeres gaver.

Alle gik hen og tjekkede. Ingen kunne se at de manglede nogle.

- Jamen, det kan da ikke passe! Nogen må da mangle noget, sagde Louise.

- Så må vi vist tage papiret af.

Hun åbnede først den ene gave. Alle børnene kiggede spændt. Og frem af papiret kom – en rulle med gavebånd. Gitte havde åbnet den anden gave. Inden i var en bunke til-og-fracort.

- Jamen, altså. Det var jo lige hvad jeg havde ønsket mig!, udbrød Louise. Sikke da en overraskelse.

Hun smilede til børnene omkring bordet, og de smilede igen. Og så kiggede de fnisende over på Nis.

- Hov, der var jeg vist lige lidt for ivrig, sagde han og rødmede.

- Hvem af jer har fundet på den lille juleleg, spurgte Louise.

- Det har Nis!, sagde Mikkel.

Louise grinede.

- I er vist ved at trænge til juleferie, I frække unger. Og efter juleferien kan I ikke skyde skylden på nissen mere.

Mikkel grinede også. Og i det samme kom mor og hentede dem. Juleferien var startet.

Dag 20: Juletræet med sin pynt

Mikkel og Nis sad og så morgenfjernsyn, da Mikkels mor kom og stillede sig lige foran skærmen.

- Vi går nu Mikkel. Du skal lige have overtøj på.
- Hvad skal vi?
- Vi skal på torvet og købe grøntsager til julemiddagen.
- Grøntsager!! Det er ikke lige mig, sagde Nis og rykkede sig, så han kunne se skærmen.
- Og vi skal også have et juletræ med hjem.
- Det er til gengæld lige mig, sagde Nis og sprang op af trapperne til Mikkels værelse hvor han satte sig til rette i rygsækken.
- Lad os så komme afsted!!

Da de nåede til torvet, tog Mikkel bedstefar i hånden. Torvet var fyldt med mennesker og Mikkel var bange for at blive væk. Det var svært at gå sammen, for der var ikke meget plads. Mor standsede op og så helt opgivende ud. Så fik hun en idé.

- Bedstefar og dig kan gå hen og kigge på et juletræ. Så kommer far og mig når vi har købt grøntsager.
- Det var en god idé, sagde bedstefar.

De kom forbi en mand der råbte: "Flotte juletræer". Rundt om ham stod snesevis af grantræer.

Mikkel og bedstefar kiggede på træerne. Bedstefar tog nogle frem og holdt dem sådan at Mikkel kunne se om de var gode nok. Mikkel synes det var svært at beslutte sig. Men heldigvis sad Nis i rygsækken og gav gode råd. Da bedstefar tog en stor nordmannsgran frem, var både Nis og Mikkel enige om at det var den flotteste. Bedstefar købte træet af manden, der puttede det i et net, så det var nemmere at bære hjem.

- Så må vi bare vente til din mor og far kommer, sagde bedstefar.

Det var koldt for fødderne at stå stille. Da de havde ventet i meget lang tid, følte Mikkel at hans fødder var blevet til istapper.

- Mine fødder er ved at fryse til is!, sagde Mikkel.
- Det er min næse også, sagde Nis. Hans næse var blevet blodrød og han prøvede at holde den varm ved at tage skægget rundt omkring den.
- Måske har vi misforstået hinanden. Lad os gå hjem, sagde bedstefar og tog træet op på skuldrene.

Da de kom hjem stod bedstemor parat med varme æbleskiver med jordbærmarmelade og flormelis. Hun syntes at træet var rigtig flot. Og mens hun beundrede træet, tog Nis en æbleskive, rev den midt over, og satte den på næsen.

- Æbleskiver er nu gode til mange ting, sagde han. Mikkel grinede så der stod en sky af flormelis ud af munden på ham.

Efter nogen tid kom mor og far hjem.

- Puha, sikke da en voldsom trængsel og alarm, sagde mor ude i gangen. Far var kommet ind i køkkenet og med sig havde han – et juletræ!! Han standsede brat op, da han så nordmannsgranen ligge der på gulvet.

- Hvad i alverden! Har I også købt et træ?!

Mor var kommet ind i stuen.

- Sig det er løgn!! Så har vi to juletræer.
- Ja, og vores er meget større og pænere end jeres, sagde Mikkel triumferende.

Far og mor vidste slet ikke hvad de skulle sige.

- Må jeg ikke få det ene træ op på mit værelse, bad Mikkel.

Efter en kort betænkningstid gav mor og far lov til at Mikkel fik det lille træ.

- Men du må selv lave noget pynt til det. Ellers har vi ikke nok til det store, sagde mor og fandt glanspapir, saks og lim frem fra skabet. Far satte hurtigt en fod på træet og stillede det op på værelset.

Oppe på værelset gik Mikkel og Nis straks i gang med at lave julepynt. Mikkel syntes det var svært, men Nis hjalp ham. Han tegnede hjerter på papiret, og Mikkel klippede dem ud. Så satte de hank på og hang hjerterne på træet.

Nis gik rundt om træet. Han så ikke helt tilfreds ud.

- Der mangler ligesom noget, sagde han og kiggede sig omkring. Så gik han hen til togbanen og tog en togvogn. Den satte han ind på en af grenene.

- Det ser da vildt godt ud, sagde han.

Mikkel fik øje på et par røde strømper og satte den ene af strømperne på en gren.

- Det her er da også meget flot, sagde han overrasket.

Og så begyndte både Mikkel og Nis at løbe rundt i værelset og finde ting, der kunne være julepynt.

Bamser, biler, en gammel ballon, Mikkels badebukser, noget slikpapir fra skraldespanden og en masse af Mikkels små legetøjsmænd i plastik. Nis gik rundt om træet og beundrede det.

- Det er det flotteste julepynt jeg nogensinde har set.

- Det er i hvert fald det sjoveste, sagde Mikkel og skyndte sig ned i køkkenet for at hente familien.

- Kom og se hvor flot det er blevet!!

Alle kom op på værelset. Far kom til at grine og bedstemor kom med anerkendende kommentarer.

- Men du har jo glemt stjernen, sagde bedstefar. Og op af lommen tog han tre piberensere som han bøjede sammen og samlede på midten, så det lignede en stjerne. Alle klappede og Nis hoppede rundt.

- Perfekt. Det er perfekt. Sådan skulle alle juletræer se ud!! Lad os gå rundt om det.

Og så begyndte Nis at synge "Nu ´det jul igen, og nu ´det jul igen og julen varer lig ´til påske." Mikkel bøjede sig ned og tog fat om hans skuldre og begyndte at synge med. De andre hoppede med på ideen og syngende kom de rundt i hele huset. Det var lige til at komme i julehumør af. Men nu var det jo også snart jul.

Dag 21: Nisser daler ned fra skjul

- Nu skal du huske at være stille, sagde mor lige inden de gik ind i kirken.

Mikkel nikkede. Det var ikke så tit han var i kirke. Nis var taget med. Han sad i rygsækken og kiggede sig omkring.

- Tror du vi møder nogen engle?, spurgte han.

Det vidste Mikkel ikke. Han havde aldrig set nogen.

- Jeg har faktisk mødt en engel engang, sagde Nis højtideligt. Det var dengang jeg var en meget lille nisse. Dengang mødtes min bedstefar og englenerne altid og snakkede om hvilke børn der havde været søde. Det var bare ikke altid at de var enige, og faktisk kan jeg huske engang, hvor de kom op at slås.

- Kan engle godt slås?, spurgte Mikkel forbavset.

- Sikke da et fjollet spørgsmål, Mikkel, sagde far. De havde sat sig på en af de første bænke, så Mikkel bedre kunne se præsten.

- Jamen, kan de?, spurgte Mikkel.

- Nej, det tror jeg ikke, sagde far.

- Det kan de altså godt, sagde Nis. Jeg så det selv med mine egne øjne.

Orgelet gik i gang med at spille og lyden gjorde Nis helt forskrækket. Det lød meget højt. Præsten stod ved alteret med ryggen til.

- Hvorfor står han med ryggen til?, spurgte Mikkel.

- Schyy!

Mor så strengt på Mikkel.

Efter et stykke tid begyndte Nis at kede sig. Han ville lige se sig omkring. Mikkel ville ønske han kunne løbe med, men han måtte nok hellere lige blive siddende, for mors strenge blikke gjorde det umuligt at bevæge sig. Bare han gned sig på næsen kiggede hun surt på ham. Han så Nis løbe hen til døbefonden, men der var ikke vand i, så den synes Nis var kedelig. Så fik Nis øje på en tavle, hvor der hang nogle tal. Han sprang op på en af de bænke, der stod tættest på og sprang videre op på tavlen. Han kiggede på tallene. Mikkel prikkede mor på skulderen.

- Hvorfor hænger de tal deroppe?, hviskede han så stille han kunne.

- Det er sådan at vi kan se hvilke salmer vi skal synge. Nu skal vi f.eks. synge nr. 110.

Hun bladrede i salmebogen og fandt nr. 110. Og efter organisten havde spillet et par akkorder, begyndte alle i kirken at synge "Glade jul, dejlige jul". Mikkel lyttede til hvad mor sang.

- "Glade jul, dejlige jul, engle dale ned i skjul. Hid de flyver med paradigrønt, hvor de ser, hvad for Gud er kønt, lønlig iblandt os de går, lønlig iblandt os de går"

Mikkel forstod ikke helt hvad mor sang. Gik englenerne rundt hernede på jorden? Han turde ikke spørge og han kunne heller ikke synge med, for han kunne ikke læse. Det var lidt kedeligt. Mikkel kiggede sig omkring. Så fik han øje på Nis. Han var ikke oppe ved tavlen mere, men balancerede nu på kanten af det øverste af orgelet i den anden ende af kirken. Han var helt rød i hovedet af anstrengelse. Der havde været meget langt derop.

Da salmen var slut, satte han sig på en af orgelpiberne for at slappe lidt af, mens han lyttede til præstens ord. Mikkel lyttede også. Han forstod ikke hvad præsten sagde. Han kunne kun genkende nogle få ord ind i mellem.

Nis så heller ikke ud til at forstå så meget. Han var nemlig faldet i søvn oppe på orgelpiben. Han havde lænet sig ind mod den orgelpibe, der var ved siden af den han sad på. Den var lidt højere.

Præsten var nu færdig med sin tekst. Han sagde amen og i det samme begyndte orgelet at spille. Det fik Nis til at vågne op. Han gav et sæt, fik overbalance, faldt ned fra orgelpiben og fløj nu gennem luften, direkte mod kirkegulvet, mens han skreg i vilden sky. Heldigvis hang der et lille træskib ned fra loftet,

som han fik fat i. Der hang han og klamrede sig til skibets forstavn og forsøgte at komme op på skibet. Skibet dinglede frem og tilbage.

- Hjælp!! Hjælp!! Er der en engel tilstede, der kan redde mig?!!

Mikkel vidste ikke hvad han skulle gøre. Han måtte jo ikke rejse sig. Heldigvis var gudstjenesten netop slut og alle rejste sig for at gå ud af kirken. Mikkel løb hen og stillede sig under skibet.

- Hop, hop. Jeg griber dig, råbte han til Nis.

Nis gav slip og fløj nu lige ned i armene på Mikkel, der mistede balancen og faldt ned på numsen med Nis ovenpå sig. Nis kiggede lettet på Mikkel.

- Tusind tak, Mikkel. Du er en engel, sagde han og gav ham et vådt kys på kinden.

- Adder! Var det ikke noget med at englene godt kunne slås!, sagde Mikkel og slog Nis ind på skulderen, så Nis faldt omkuld.

- Nårh, det skal du få betalt, sagde Nis grinende og skubbede til Mikkel idet Mikkel ville rejse sig op.

- Kom nu Mikkel, du kan da ikke ligge der og rode rundt. Vi skal hjem nu, sagde far.

Nis hoppede hurtigt ned i rygsækken og de gik ud af kirken. Mikkel kunne høre at Nis sad omme i rygsækken og grinede. Da de kom hjem, smuttede Mikkel straks op på værelse og Nis hoppede ud.

- Hvad er det der er så sjovt?, spurgte Mikkel.

- Jeg tænkte bare på, at det ikke kun er engle, men også nisser, der kan dale ned i skjul, grinede Nis.

Og så begyndte Mikkel også at grine, for selvom han havde været bange for at Nis skulle falde ned, så havde det jo set sjovt ud, da Nis hang i skibet.

Dag 22: Pebernødder med peber i

Mikkel vågnede og gable. Han satte sig op i sengen og kiggede sig omkring. Det var helt lyst udenfor. Underligt. Det plejede da at være mørkt når han skulle op. Pludselig kom han i tanke om at han slet ikke skulle i børnehave i dag. Han havde jo juleferie. Bedstemor og bedstefar skulle passe ham, mens mor og far var på arbejde. Herligt.

Nede i køkkenet stod bedstemor ved køkkenbordet og var ved at putte mel i en rød skål. Bedstefar sad ved spisebordet og røg pipe.

- Godmorgen, din laban, sagde bedstefar og lagde piben fra sig. Kom og sæt dig her ved bordet. Så skal du få noget morgenmad.

- Hvad laver du, bedstemor?, spurgte Mikkel mens han gik over til spisebordet.

- Hun bager de aller bedste pebernødder i hele verden. Der er ingen der kan bage pebernødder lige som hende, sagde bedstefar.

- Det skal vi nok få at se, lød det pludselig nede fra bordet.

Mikkel kiggede derned. Der sad Nis. Han havde fundet en behagelig plads nede ved den ene af bedstefars hjemmesko. Den havde en brun pelskant, som Nis brugte som hovedpude.

- Er du sikker på at der ikke lugter af sure tæer dernede, sagde Mikkel drillende til Nis. Men Nis rakte bare tunge af Mikkel og rejste sig op.

- Det der med pebernødder er mit speciale, sagde han stolt.

- Jeg vil lige vente på at smørret bliver blødt. Så kan jeg få en kop kaffe, mens du spiser morgenmad, Mikkel, sagde bedstemor og satte sig ved bordet.

Mens Mikkel spiste sit rundstykke, kravlede Nis op på køkkenbordet og hentede straks posen med stødt peber. Så begyndte han at hælde peber ned i den røde skål, mens han talte til ti.

- En, to, tre, fire, fem, seks, syv, otte, ni, ti. Så meget skal der i!

Så satte han posen fra sig og tog en ske og blandede mel og peber sammen.

- Så opdager hun det vist ikke, sagde han og børstede mel og peber af tøjet.

Mikkel kiggede med store øjne hen på Nis. Han havde ikke forstand på at bage, men han vidste at peber var stærkt. Gad nok vide hvordan de pebernødder kom til at smage?

Nis så meget tilfreds ud.

- Pebernødder – sure fødder, sang han mens han hoppede rundt på bordet.

- Så er det bare at vente til de er færdige.

Og så smuttede han ned fra bordet og løb op af trapperne til Mikkels værelse.

Bedstemor havde drukket sin kaffe færdig. Hun gik hen til skålen, puttede smør i og æltede dejen.

- Hvis du lige vasker hænder, må du gerne hjælpe mig med at lave pebernødderne.

Mikkel skyndte sig at spise rundstykket og drikke sin mælk. Så gik han ind på badeværelset for at vaske hænder. Da han kom ind i køkkenet igen, havde bedstemor trillet lange pølser af dejen.

- Så kan du skære pølserne i små stykker, Mikkel, sagde bedstefar og rakte Mikkel en kniv.

Mikkel syntes det var sjovt. Det var dejligt at bedstemor og bedstefar var kommet. Mor og far bagte sjældent. Det gik altid galt for dem. Far havde engang lavet en kage, der var så hård at han knækkede en tand, da han skulle smage den.

Da pebernødderne var kommet ind i ovnen, spredte der sig en vidunderlig duft i hele køkkenet. Og efter ganske kort tid, tog bedstemor de to plader med pebernødder ud af ovnen. Bedstefar kom hen til hende med det samme. Han gav hende et knus.

- Pebernødder. Det er nu det bedste ved julen.

Og så tog han en pebernød op, pustede på den og proppede den i munden. Først så han meget tilfreds ud, men så blev han helt rød i hovedet.

- Hvad i al verden!! Hvor meget peber har du puttet i den dej!

Han styrtede hen til vandhanen og drak hurtigt noget vand.

Bedstemor kiggede undrende på ham.

- Lige så meget som der stod i opskriften, sagde hun. Hun tog også en pebernød i munden.

- Puha, hvor er de stærke. Sådan plejer de da aldrig at smage!! Bedstemor spyttede pebernødden ud i hånden.

- Så er det vist tid til at få lidt morgenmad, sagde Nis, der kom ned i køkkenet. Han tog en pebernød og bed den halvt over.

- Lad os smage på varerne.

Mikkel tog den anden halve og de begyndte begge at gumle.

- Smager de ikke bare fantastisk!! Nis så helt stolt ud. – Jeg er bare så god til at bage pebernødder.

- Dem kan jeg altså ikke rigtig li´!, sagde Mikkel.

- Nej, men det skal du ikke sige til bedstemor. Sig du elsker dem – så får du dem alle sammen. Ellers bliver de bare smidt ud, hviskede Nis og så meget udspekuleret ud.

- De smager sørme godt bedstemor. Må jeg ikke få dem i en dåse op på mit værelse?, sagde Mikkel med et meget kunstigt smil.

- For min skyld ingen alarm. Jeg skal ikke have nogle af dem, sagde bedstemor.

Da pebernødderne var kolde nok til at komme i en kagedåse, skyndte Mikkel og Nis sig op på værelset med dem. Der guffede Nis dem alle sammen i sig og smed sig på sengen.

- Det var godt nok nogle gode pebernødder. Jeg sagde jo at det var mit speciale.

Og så bøvsede han rigtig højt og grinede af den sjove lyd.

- Og din bedstemor og bedstefar er godt nok søde. Ja, bortset fra at de ikke kan lide de bedste pebernødder i hele verden.

- Jeg kan nu bedre lide bedstes, sagde Mikkel.

Og heldigvis for Mikkel var bedstemor allerede i gang med at bage en ny portion. Og denne gang tjekkede hun lige opskriften to gange inden hun kom peber.

Dag 23: Julen er mavernes fest

Mikkel var lysvågen, men lå stadig i sin seng. Han tænkte på juleaften. Det var allerede i morgen, og han glædede sig bare så meget. Men han var også kommet til at tænke på at i morgen var den sidste dag Nis var hjemme hos ham. Han ruskede i Nis, som langsomt fik øjnene op.

- Kan du ikke godt blive hos mig indtil næste jul, sagde Mikkel.
- Til næste jul. Nej, da! Jeg har jo lovet at være sammen med min fætter i Tilst.
- Jamen, det er så sjovt når du er her.
- Det er da bare fordi det er jul. Resten af året sover jeg og er rigtig kedelig at være sammen med.
- Jamen, så bliv til påske. Julen varer jo lige til påske.
- Jeg ved ikke hvem der har fundet på den skøre sang. Det er sikkert nogle mennesker. For os nisser slutter julen juleaften. Basta.

Mikkel så meget ked ud af det. Nis hoppede ud af sengen.

- Mikkel, kære Mikkel. Du tager sorgerne på forskud. Vi har stadig to dage igen. Lad os gå ned og se om der er noget morgenmad.

Bedstemor og bedstefar sad i køkkenet. Mikkel sagde hurtigt godmorgen og skyndte sig hen til pakkekalenderen. Der var kun to gaver tilbage. Han tog den med nr. 23 på. Det var en chokoldejulemand. Bedstefar kom hen til Mikkel.

- Sikke en flot julemand. Men du må hellere lige vente med at spise den til du har fået morgenmad. Jeg har lavet havregrød i dag. Vil du ha' en smørklar i?
- Mm, sagde Mikkel og satte sig ved bordet.
- Grød – hvor dejligt!!, sagde Nis og hoppede op på skødet af ham.

Mikkel fik en portion serveret. Han tog en skefuld, pustede på den og gav den til Nis, der straks spyttede den ud igen.

- Puha, adder badder, yrgd! Det kan man da ikke spise.
- Det smager da godt.
- Fy, føj. Det er ikke lige mig. Risengrød er altså meget bedre, sagde Nis og hoppede ned fra stolen igen. Mikkel spiste videre, og da han var færdig, skyndte han sig hen for at få fat i chokoldejulemanden. Men han fandt kun folien, den havde været pakket ind i. Mikkel kiggede sig omkring. Så fik han øje på Nis, der lå i kurven med huer og handsker. Han var helt brun om munden. Mikkel kiggede strengt på ham.
- Jeg var bange for, at den skulle blive for gammel, mumlede Nis med munden fuld af chokolade. I hånden havde han resten af julemanden – kun hovedet var tilbage.
- Resten tager jeg, sagde Mikkel og proppede hovedet i munden.
- Gem nu lidt appetit til frokosten. Vi skal have en rigtig julefrokost i dag, sagde bedstemor formanende. Mikkel svarede ikke. Han gik bare ind i stuen og tændte for fjernsynet. Der var tegnefilm. Nis kom kort tid efter. Han elskede tegnefilm. Mikkel så surt på ham.
- Undskyld, Mikkel. Jeg kunne bare ikke lade være. Jeg var så sulten!
- Det er okay, sagde Mikkel og trak Nis ind til sig. Sådan sad de sammen indtil bedstemor kaldte.
- Så skal vi spise!

Mikkel og Nis gik ind i køkkenet og Mikkel satte sig ved bordet. Nis fandt sin plads nede under bordet ved bedstefars gode hjemmesko. På bordet var der sild og karrysalat, og en hel masse andre ting, som Mikkel aldrig havde set før.

- Hvad er det?, sagde han og pegede på nogle firkantede skiver, der var røde og hvide.
- Det er da sylte!, sagde bedstemor. Det spiser man med sennep og rødbeder på. Det smager dejligt. Prøv selv.

Hun gav han et stykke og Mikkel stirrede på det. Det så underligt ud. Så tog han et lille stykke i munden.

- Hvordan laver man sylte?, spurgte han.

- Man koger grisens hoved og piller al kødet fra, og putter så kødet ned i vandet fra det kogte hoved. Man skal bare lige huske at tage øjnene ud først.

Mikkel spyttede sylten ud og drak hurtigt noget sodavand.

- Adder. Det skal jeg ikke have noget af.

Bedstemor og bedstefar spiste sylten med velbehag. Mikkel fattede ikke at de kunne. Det var da for ulækkert.

Da de var færdige med sylten, sendte bedstemor et fad rundt. På fadet lå nogle små runde skiver, der var brune. De puttede sirup ovenpå skiverne.

- Hvad er det så? , spurgte han.

- Det er da blodpølse.

- Blodpølse!! Er der blod i?

- Ja, da. Når man har slagtet grisen, skærer man halsen over på den og lader blodet løbe ned i en spand. Og så putter man byggryn og rosiner i og rører rundt til det stivner.

- Hvor klamt!!

- Åh, det smager da godt. Jeg kan huske at dengang jeg var barn lavede mor altid lungemos, når vi lige havde slagtet. Det elskede vi.

- Ja, og hjernen spiste vi også!, indskød bedstefar med et saligt smil.

Mikkel kunne mærke Nis kravle op på skødet af ham. Han var helt grøn i hovedet.

- Kunne I ikke godt snakke om noget andet. Ellers er jeg bange for at den julemand kommer ud igen. Han pegede ned på sin mave. Mikkel kiggede forstående på ham.

- Må jeg ikke bare få en makrelsalatmad med mayonaisse?, spurgte han.

- Makrelsalat! Hvad er det så?, spurgte Nis.

- Det er fisk i ketchup, sagde Mikkel.

- Nu går jeg altså fra bordet. Så må I have jeres menneskemad for jer selv. Fy føj for noget møj, sagde han og smuttede op på Mikkels værelse.

Og ligeså snart Mikkel havde spist sin makrelsalatmad, gik han også fra bordet. Op til Nis, der var gået i seng igen og som nu lå og pruttede under dynen. Mikkel kiggede på ham og smilede. Hvor ville han altså savne ham, når julen var slut.

Dag 24: Afsked med Nis

Da Mikkel vågnede stod Nis henne ved juletræet.

- Er du allerede oppe?, spurgte Mikkel forbavset.

- Jah, jeg står lige og tænker på dengang jeg var en lille nisse. Der gemte man gaverne inde mellem grenene. Det var derfor at forældrene mente at man skulle gå rundt om træet og synge sange, for børnene var jo meget utålmodige efter at få gaverne. Når de så gik rundt om træet kunne børnene kigge efter dem.

- Hvorfor gør man ikke det mere?, spurgte Mikkel.

Nis tænkte sig om.

- Det ved jeg egentlig ikke. Men det er vel fordi at gaverne blev så store, at det ikke var til at gemme dem mellem grenene, så nu ligger de under træet. Det er egentlig ærgerligt, sagde Nis.

- Jeg synes da det er fedt med store gaver, sagde Mikkel.

- Jamen, det var bare så sjovt at gemme dem, sagde Nis.

- Gaver!! Jeg skal lige se hvad der er i den sidste gave i pakkekalenderen!!

Mikkel løb ned af trapperne, og styrtede hen til pakkekalenderen og åbnede den sidste pakke. Det var en kasket.

- Så kan du lege du er togkonduktør, sagde far.

- Sejt!, sagde Mikkel.

Da Mikkel havde spist morgenmad, legede han med togbanen sammen med Nis. Kasketten var lidt for stor til Nis, så det var mest Mikkel, der var togkonduktør. Da de havde leget i lang tid, blev Nis træt og tog sig en lur.

Mikkel kunne ikke sove. Han gik nedenunder.

- Det var godt du kom. Vi skal til at pynte juletræ, sagde mor.

Mikkel hjalp med at pynte det flotte juletræ, der stod inde i stuen. Og da træet var pyntet, gik de ind i køkkenet og spiste julekna. Da Mikkel havde spist en masse af bedstemors pebernødder – dem uden så meget peber i – blev der travlhed i køkkenet. Bedstemor hjalp mor med at tilberede gâsen. Far og bedstefar pillede kartofler. Mikkel vidste ikke hvad han skulle lave. Men så fik han en ide. Han smuttede op på sit værelse og fandt alle de gaver frem han skulle give. Nis´ gave gemte han mellem nogle af de nederste grene. De andre var for tunge, så dem lagde han ind under træet. Så satte han sig til at se tegnefilm. De handlede alle sammen om jul.

Endelig blev det tid til at spise aftensmad. De fik gâs med brune kartofler til. Dem kunne Mikkel godt li´.

Mikkel synes bare det tog alt for lang tid for de voksne at spise. Han smuttede op på værelset. Nis skulle da også være med. Men Nis var der ikke. Mikkel blev helt urolig. Var Nis bare gået? Uden at sige farvel? Mikkel ledte overalt på værelset. Han kunne ikke finde ham. Grædende løb han ned i køkkenet.

- Nis er væk!, råbte han.

Alle de voksne kiggede forbavset på ham. Mikkel fik dog i det samme øje på Nis. Han sad på Mikkels stol. Han havde taget servietten på som hagesmæk og sad med en ske i hånden.

- Hvornår skal vi ha´ ris alá mande? , sagde han med et bredt smil.

Mikkel begyndte at grine. De voksne forstod ingen ting og kiggede på hinanden.

- Nu må vi voksne vist hellere skynde os at spise færdig. Det er hårdt for Mikkel at vente så længe på gaverne. Han er da helt kulret, sagde bedstemor.

Der blev ryddet af bordet og Ris alá manden blev serveret i en stor glasskål.

- Hey, jeg kan se mandlen, sagde Nis, der sad på skødet af Mikkel. Nis pegede og Mikkel fik mandlen med, da han tog en skefuld fra skålen. Mikkel prøvede at gemme mandlen i munden, men det var umuligt, for han var så glad. Nu skulle han jo have mandelgaven. Det var en lyserød marcipangris.

- Sådan en marcipangris har jeg altid haft lyst til at smage, sagde Nis uskyldigt. Den smager garanteret bedre end sylte og blodpølse.

Mikkel vidste godt hvad Nis var ude på, så han gav ham grisen.

- Du må godt få den.

Nis blev meget begejstret og forsvandt ind i stuen med grisen.

Da de voksne var færdige med at spise, var det endelig tid til at gå om juletræet. Under træet lå der nu en masse gaver.

- Nej se, vi har vist haft besøg af julemanden, sagde bedstefar.

Nis dukkede op bag ved sofaen.

- Julemanden!! Han skal ikke kalde mig en julemand!!, sagde Nis.

- Rolig nu, Nis. Vil du ikke være med til at gå rundt om træet?

Det ville Nis gerne, men han ville gå forrest. Heldigvis kunne de ikke helt nå rundt om træet, så det kunne han godt få lov til.

- Kig nu godt ind mellem grenene, sagde Mikkel.

- Hvorfor? Har du købt en gave til mig?

Nis så meget forbavset ud.

- Selvfølgelig har jeg det, sagde Mikkel.

Nis kiggede nysgerrigt mellem grenene. Så fik han øje på den lille gave. Han slap Mikkels hånd, tog sin gave og mens de andre sang videre, pakkede han gaven op. Da han så dinosauren, blev han så glad, at han hoppede rundt på gulvet af bar glæde.

- Det er den bedste gave jeg nogen sinde har fået, sagde Nis. Så løb han hen til træet igen, og kravlede op på en af de øverste grene.

- Og den her har jeg købt til mig selv, sagde han og holdt en gave i hånden. Han kravlede ned igen og åbnede den. Det var en lommelygte.

- Tusind tak, Nis, sagde han til sig selv. Det var lige hvad jeg havde ønsket mig.

Og så gav han sig selv et knus og samlede både dinosauren og lommelygten op fra gulvet. Så vinkede han til Mikkel og smuttede ud af stuen.

Nu var de færdige med at synge og gaverne blev delt ud. Mikkel fik ikke alt hvad han havde ønsket sig, men næsten. Og alle blev rigtig glade for de gaver Mikkel havde lavet. Bedstemor tog sin T-shirt på med det samme. Da det med gaverne nu var overstået, blev Mikkel pludselig meget træt. Mor og bedstefar hjalp ham med at slæbe gaverne op af trappen. De gav ham nattøj på og da Mikkel var kommet i seng, sagde de godnat og gik ned i stuen igen. Lige da de var gået, hoppede Nis op i sengen til Mikkel.

- Nå, men... Jeg skal til at gå, sagde han.

Mikkel kiggede på Nis. Han var rigtig ked af at han nu forsvandt. Nis så faktisk også lidt ked ud af det.

Han hoppede ned af sengen og gik hen mod trapperne.

- Nis! Kommer du igen til næste år?, spurgte Mikkel.

Nis standsede op.

- Det skal du nok ikke regne med. Vi nisser besøger nye børn hvert år. Det synes vi er bedst.

- Nå, men så farvel. Og tak, sagde Mikkel stille.

- I lige måsen, sagde Nis og hoppede ned af trapperne og forsvandt.

Mikkel kiggede efter ham.

- Hils din fætter i Tilst, råbte han.

Han faldt i søvn med et smil om munden. Det havde godt nok været en god jul.

Om Mikkels Jul

Mikkels Jul - 24 julehistorier for børn er skabt i et samarbejde mellem Børnekulissens historiefortællere. Lisa Kock Nielsen, Lars Møller og Henning Hansen er kommet med ideoplæg til de 24 historier. Mariane Siem har bearbejdet og koordineret oplæggene og er ansvarlig for historiernes endelige udformning.

Mikkels Jul - 24 julehistorier for børn er støttet af Kulturpuljen i Magistratens 1. afd., Århus Kommune, 2003

Tak til

[Århus Bymuseum](#) for information om juleskikke i Århus

[Den gamle By](#) for information om nissens kulturhistorie

© Børnekulissen 2003

Udgivet af

Børnekulissen, Silkeborgvej 342, 8230 Åbyhøj

Internet: www.kulissen.dk

Email: post@kulissen.dk

Glædelig jul ønskes af Børnekulissen.